

Medlagd.

Karta

öfver

Storgrufran, Vrelgrufran och Fördökel

vid

Bölets grufvesfält

i Undenäs socken och Vadobo härad af Skaraborgs län,
på grund af egna mätningar, som afslutades den 15 Mars 1888
upprättad år 1888 af

L. E. Th. Dahlblom

dertill behörig genom Kongl. Commerce Collegii Resolution den 21 Febr. 1888.

Beteckningar

Manganmalm

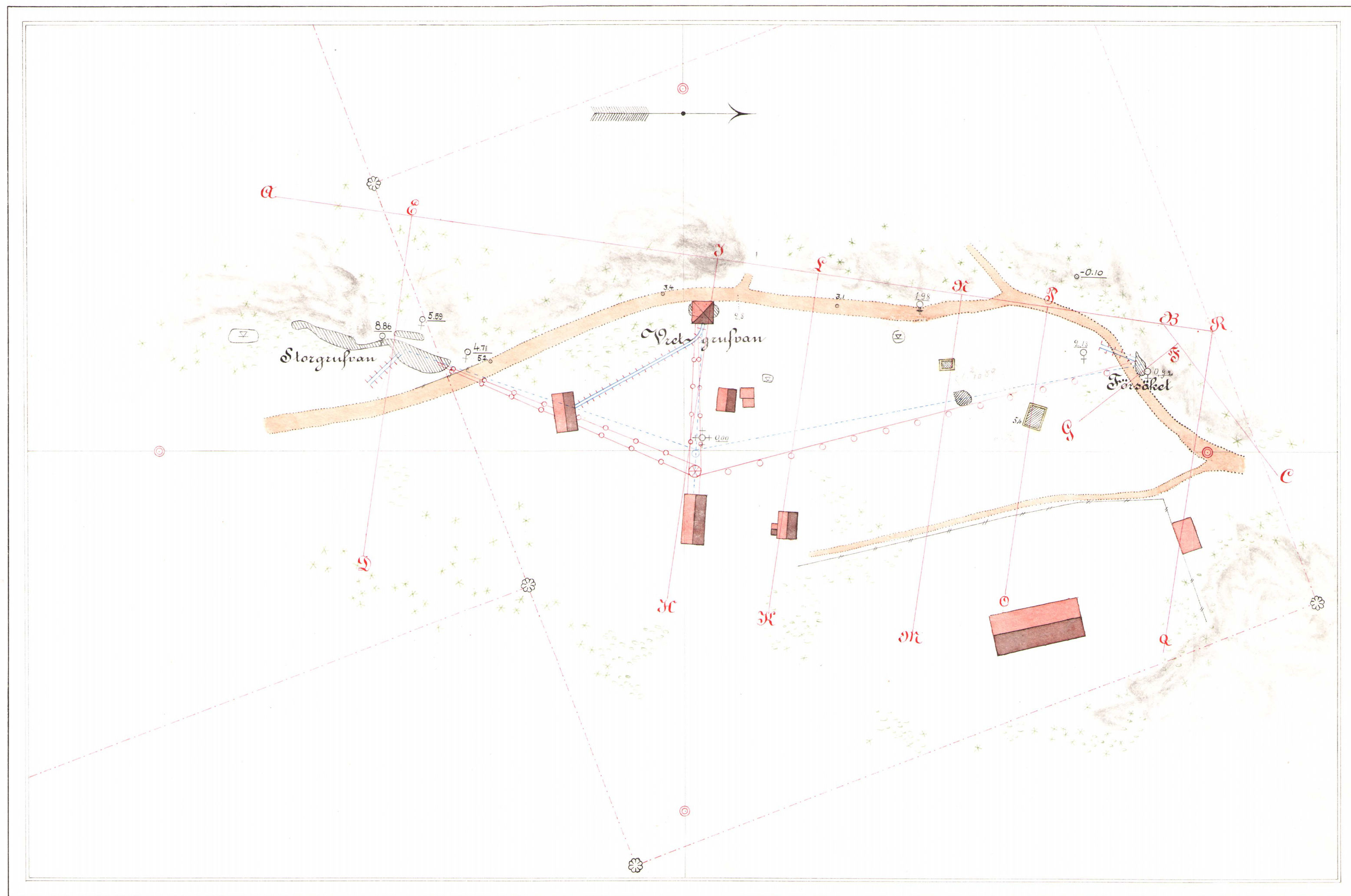
Gneis

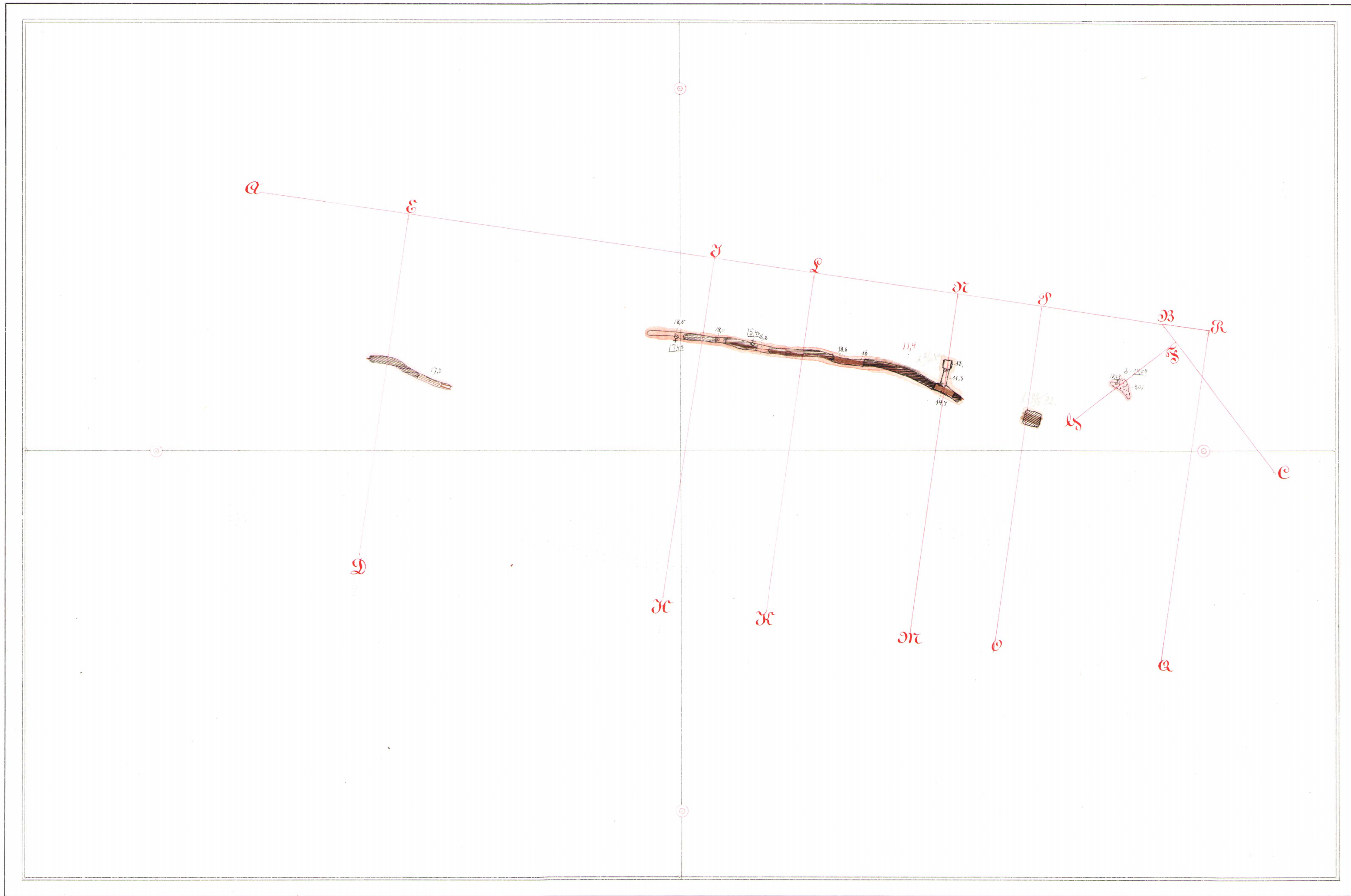

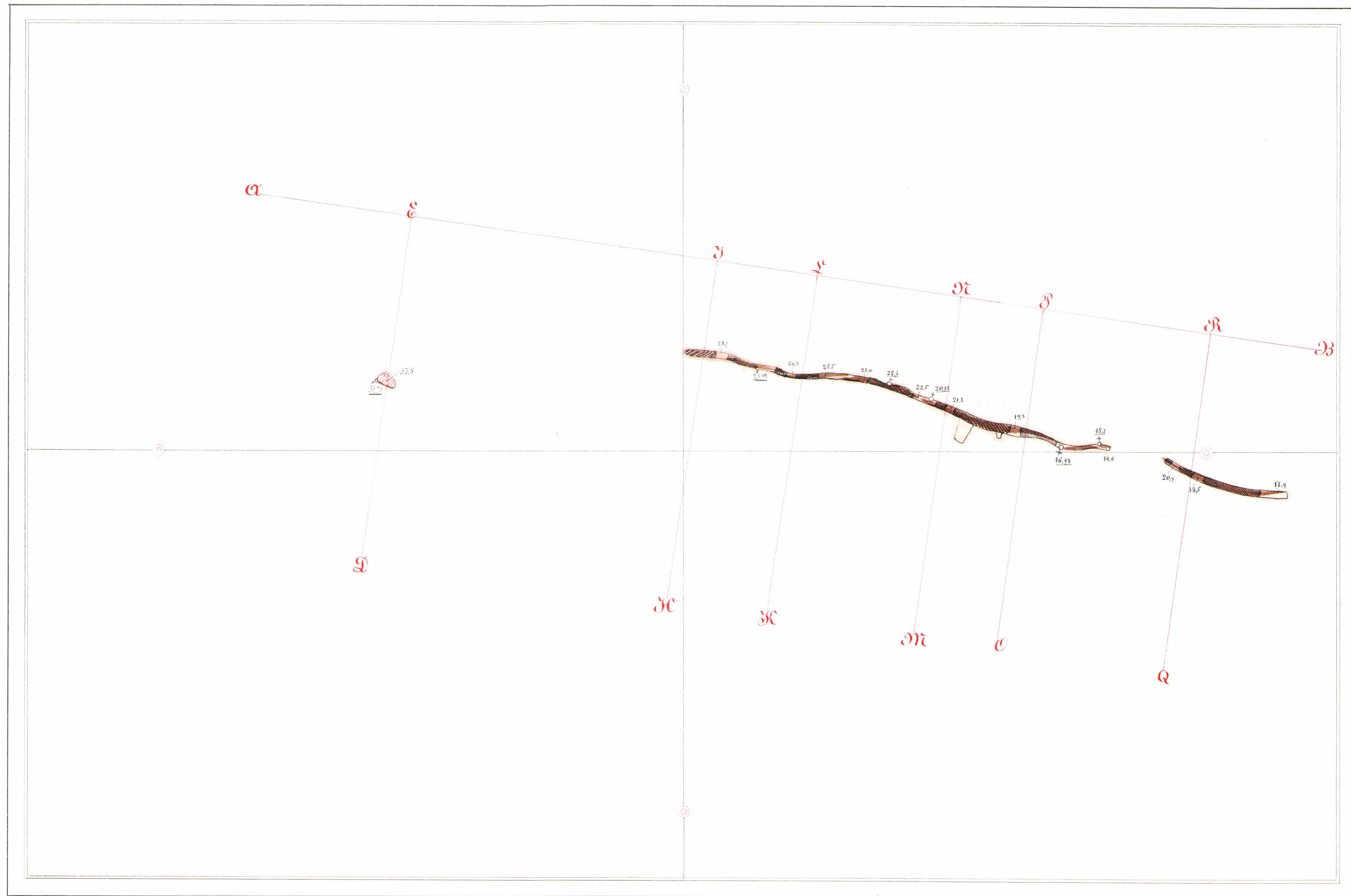
Granitgneis

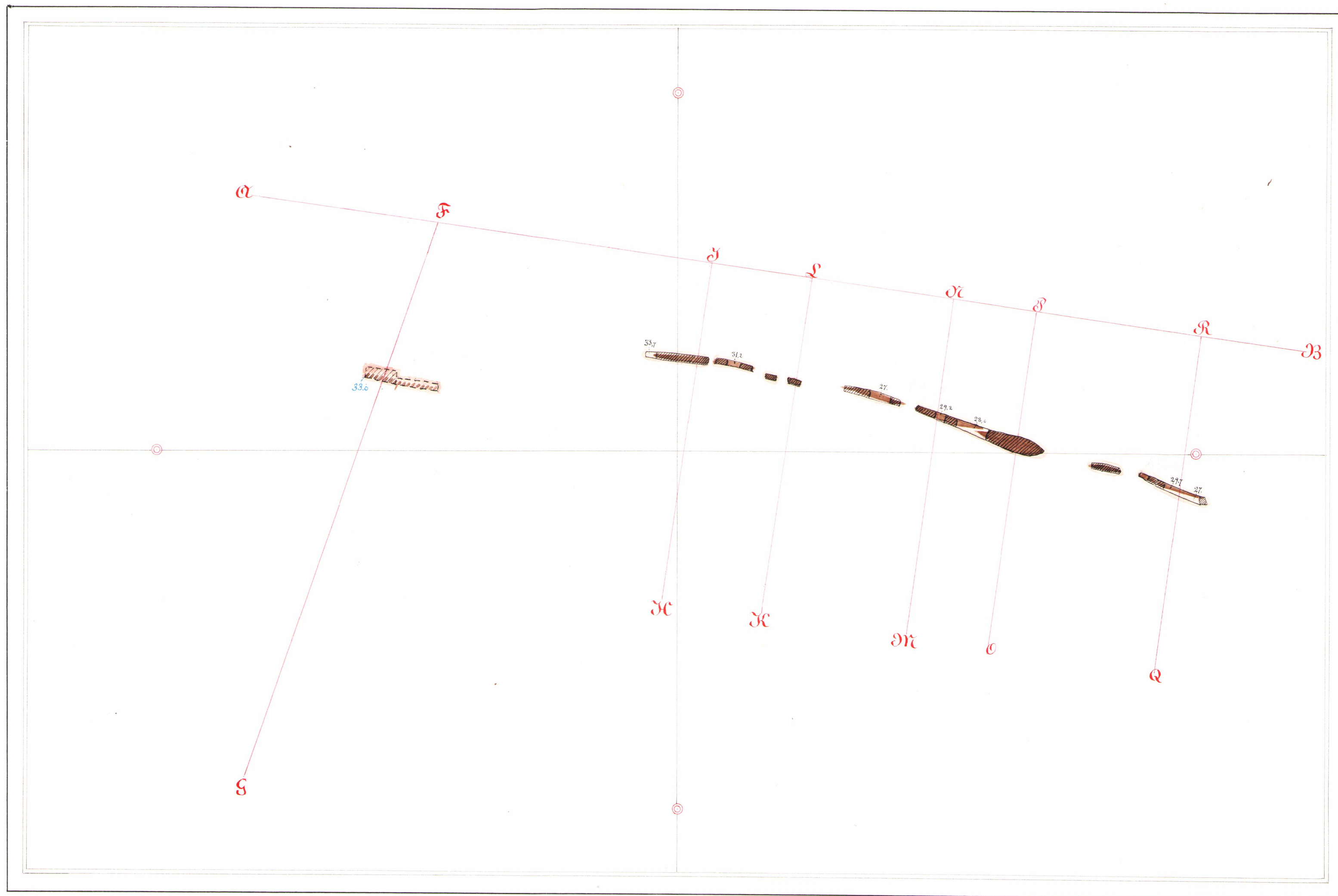
Kompletteringsmätning till denna karta

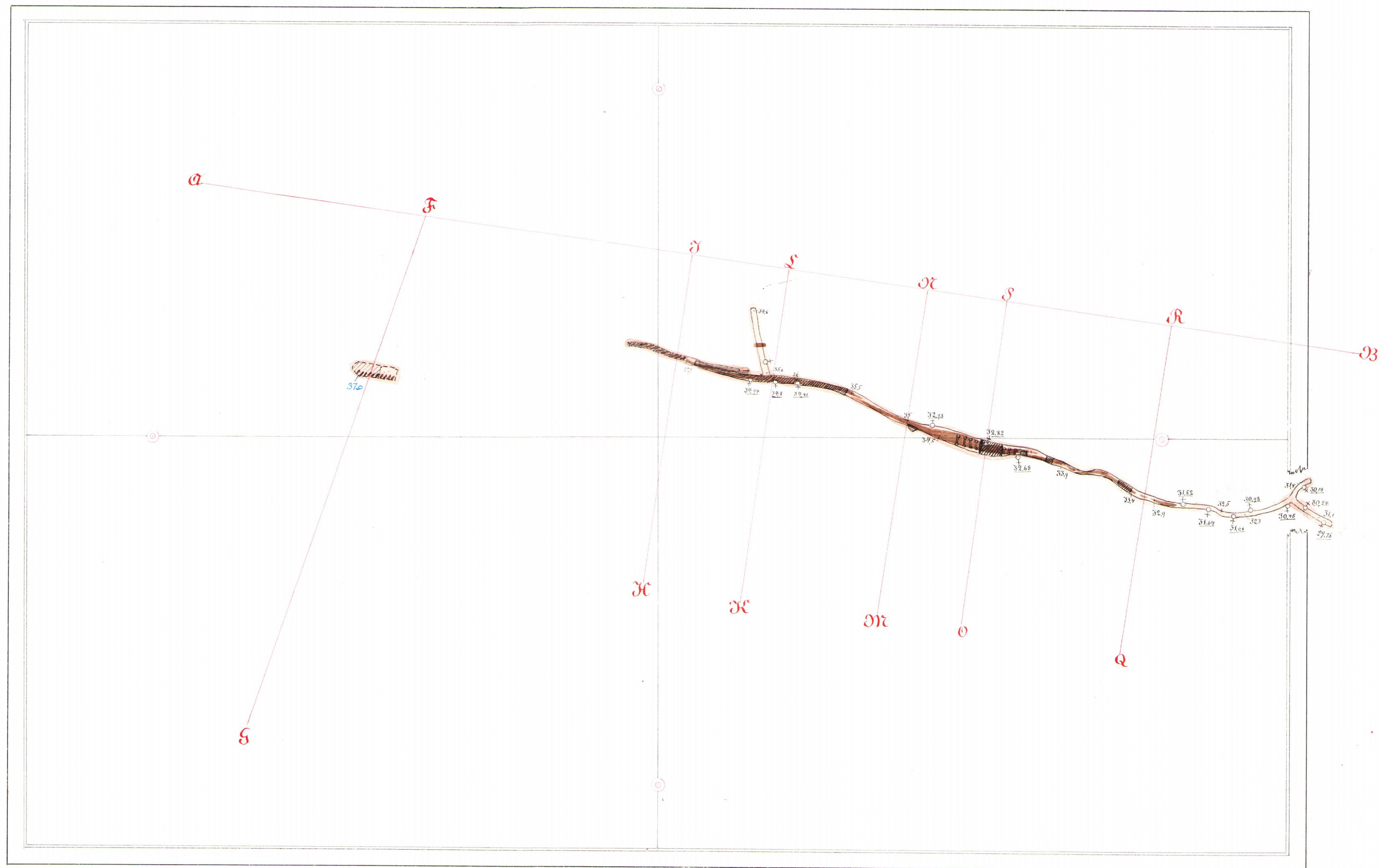
för tiden		Verkställd af	Inlagd på denna karta	
från och med	till och med		af	den
18 ¹⁵ / ₃ 88	18 ² / ₁₀ 89	O. Norelius	C. H. Mannerstråle	18 ⁴ / ₁₁ 90
18 ² / ₁₀ 89	18 ³ / ₇ 91	O. Norelius	C. H. Mannerstråle	18 ¹⁵ / ₁₂ 91
18 ³ / ₇ 91	18 ²⁹ / ₁₂ 92	O. Norelius	C. H. Mannerstråle	18 ²⁰ / ₇ 93
18 ²⁹ / ₁₂ 92	18 ⁷ / ₁₂ 93	O. Norelius	C. H. Mannerstråle	18 ² / ₅ 94
18 ⁷ / ₁₂ 93	18 ²⁵ / ₁₁ 94	O. Norelius	C. H. Mannerstråle	18 ¹⁰ / ₇ 95
1894	19 ¹² / ₁₂ 43	Ingoar Janelid	Karl Tidenvall	19 ⁷ / ₅ 45
19 ¹² / ₁₂ 43	19 ⁴ / ₃ 44	Sten Hullberg		
19 ⁴ / ₃ 44	19 ¹⁹ / ₇ 45	Sten Hullberg	A. H. Andegren	19 ¹⁹ / ₉ 45
19 ¹⁹ / ₇ 45	19 ²⁴ / ₈ 46	Sten Hullberg	A. H. Andegren	19 ¹⁰ / ₃ 48
Gruvan nedlagd år 1946				

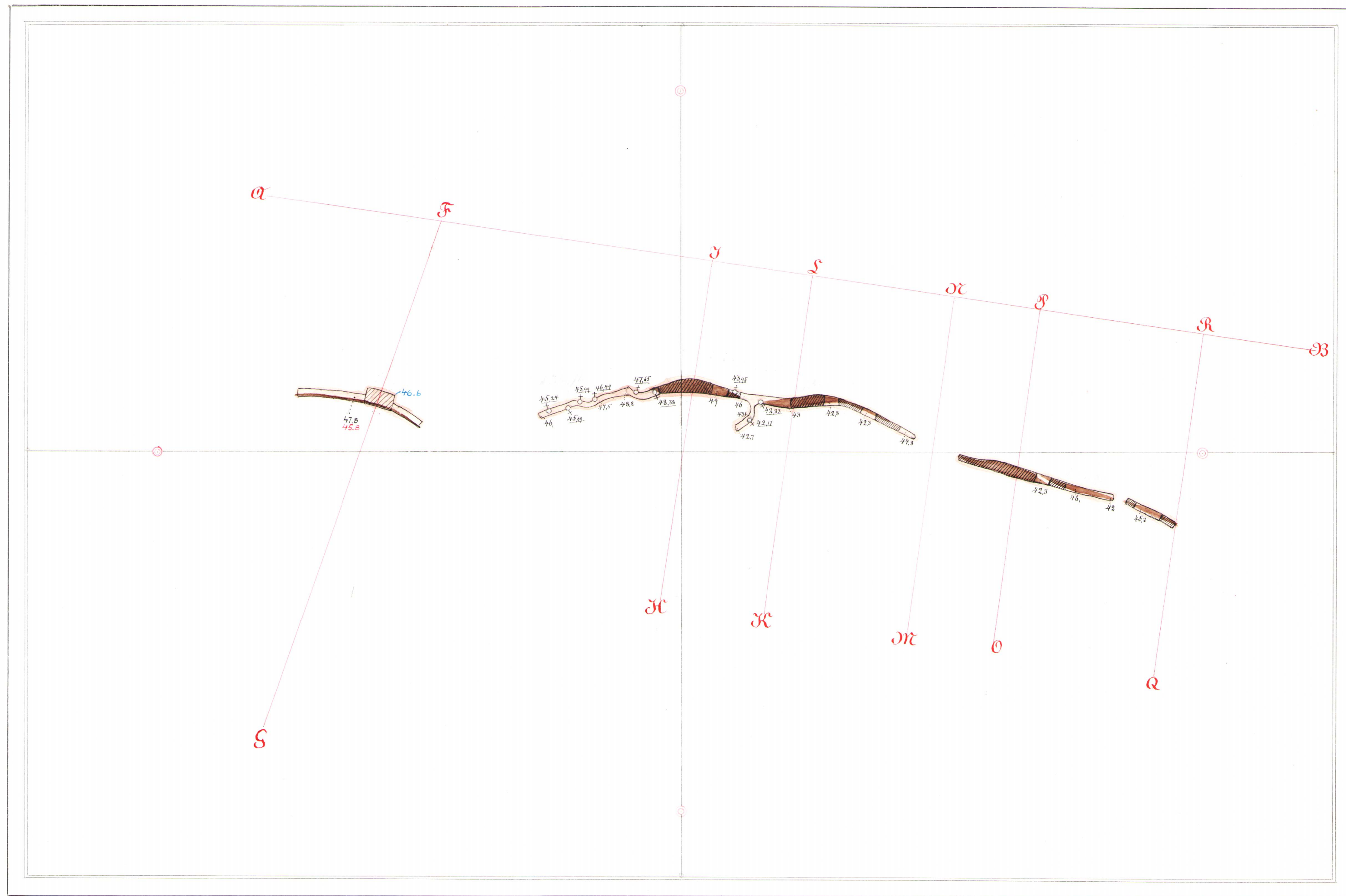

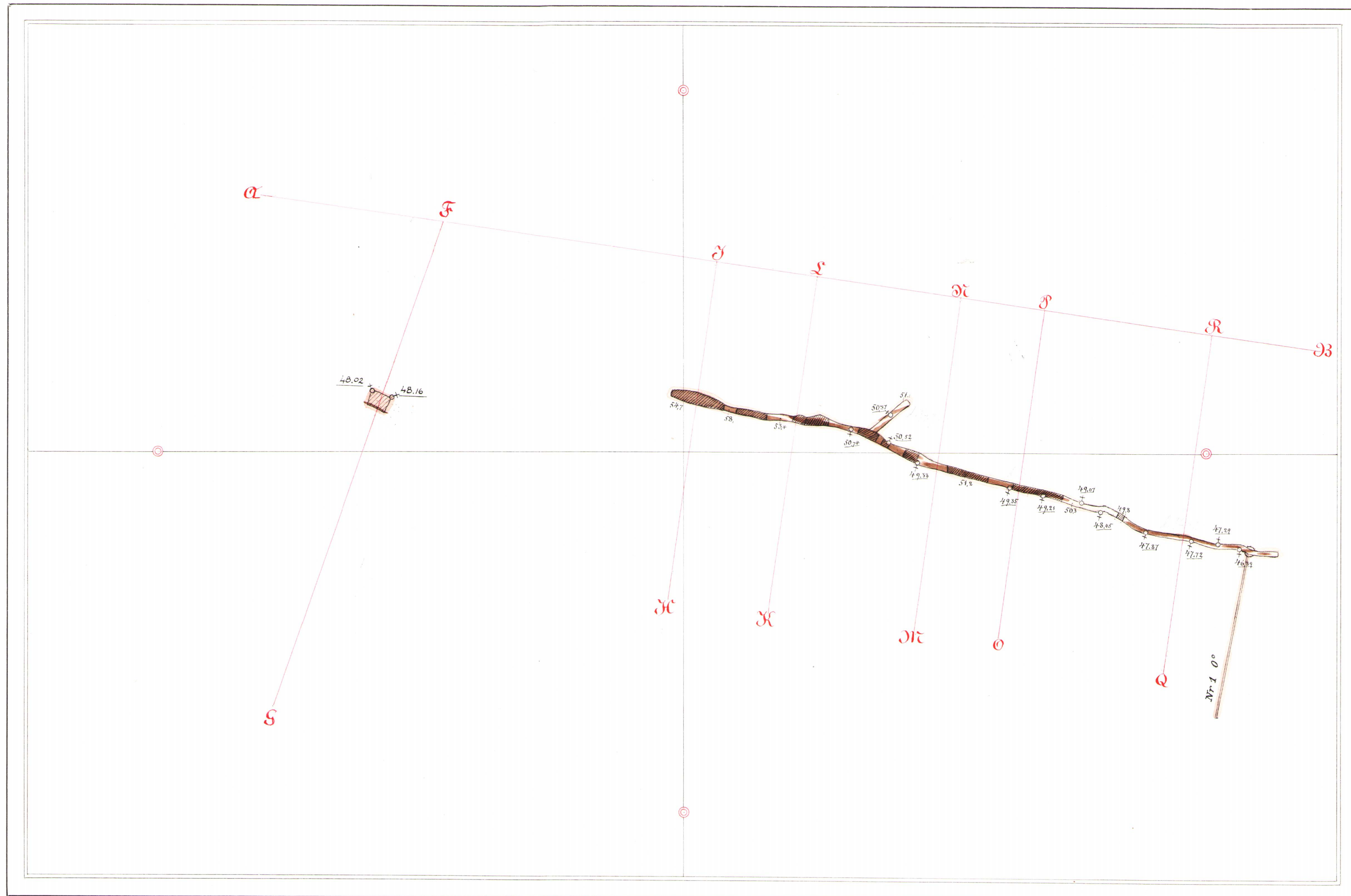

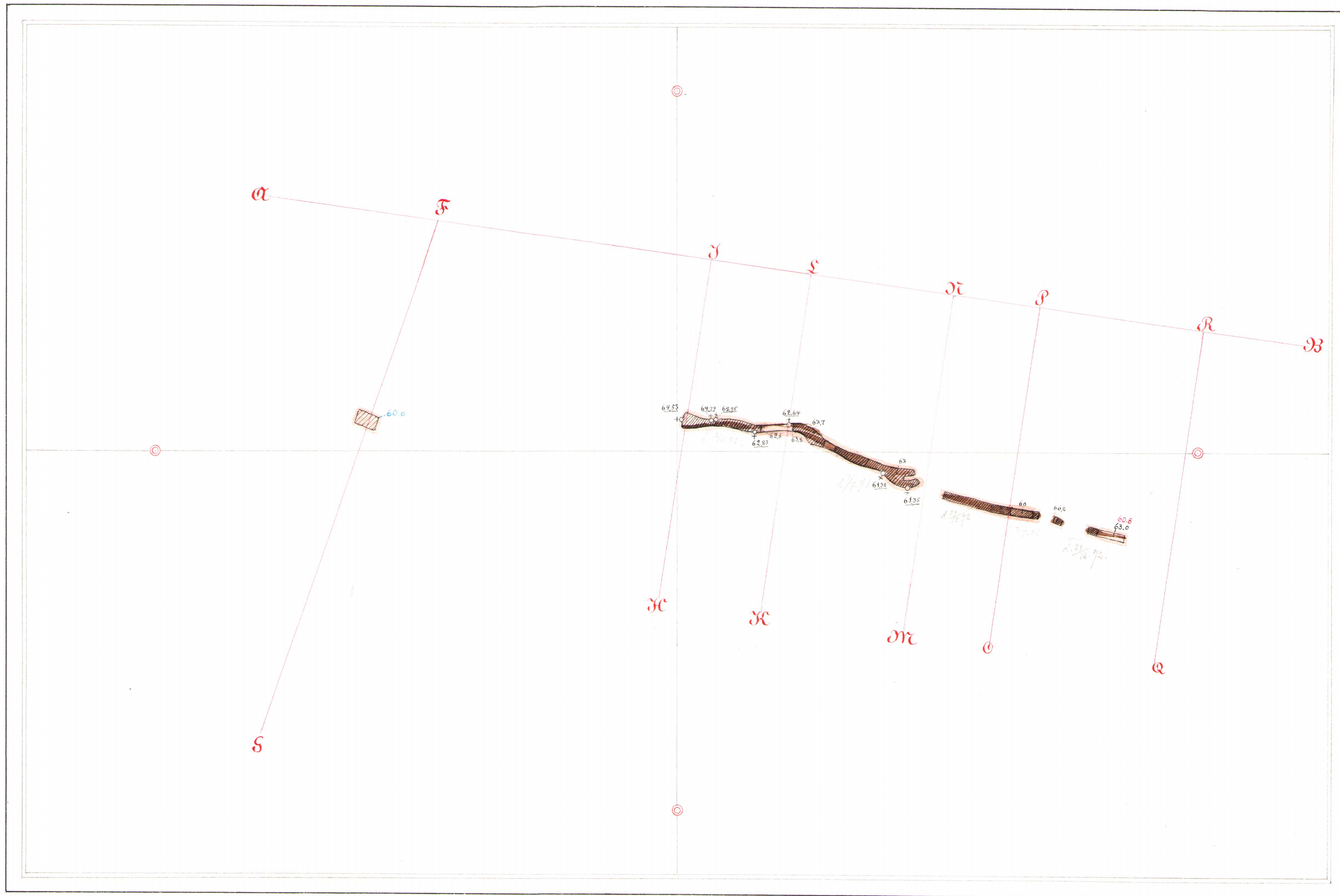

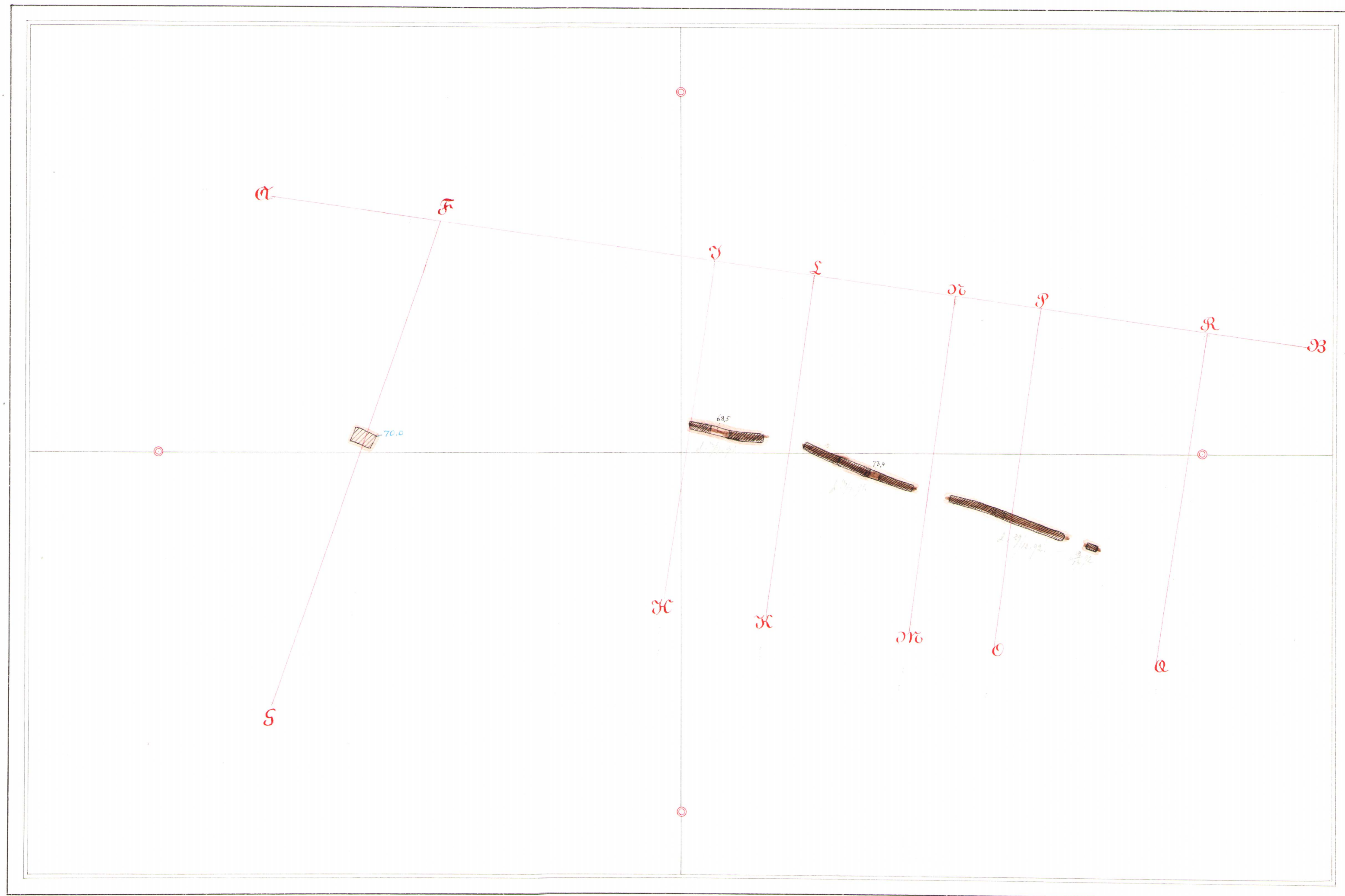

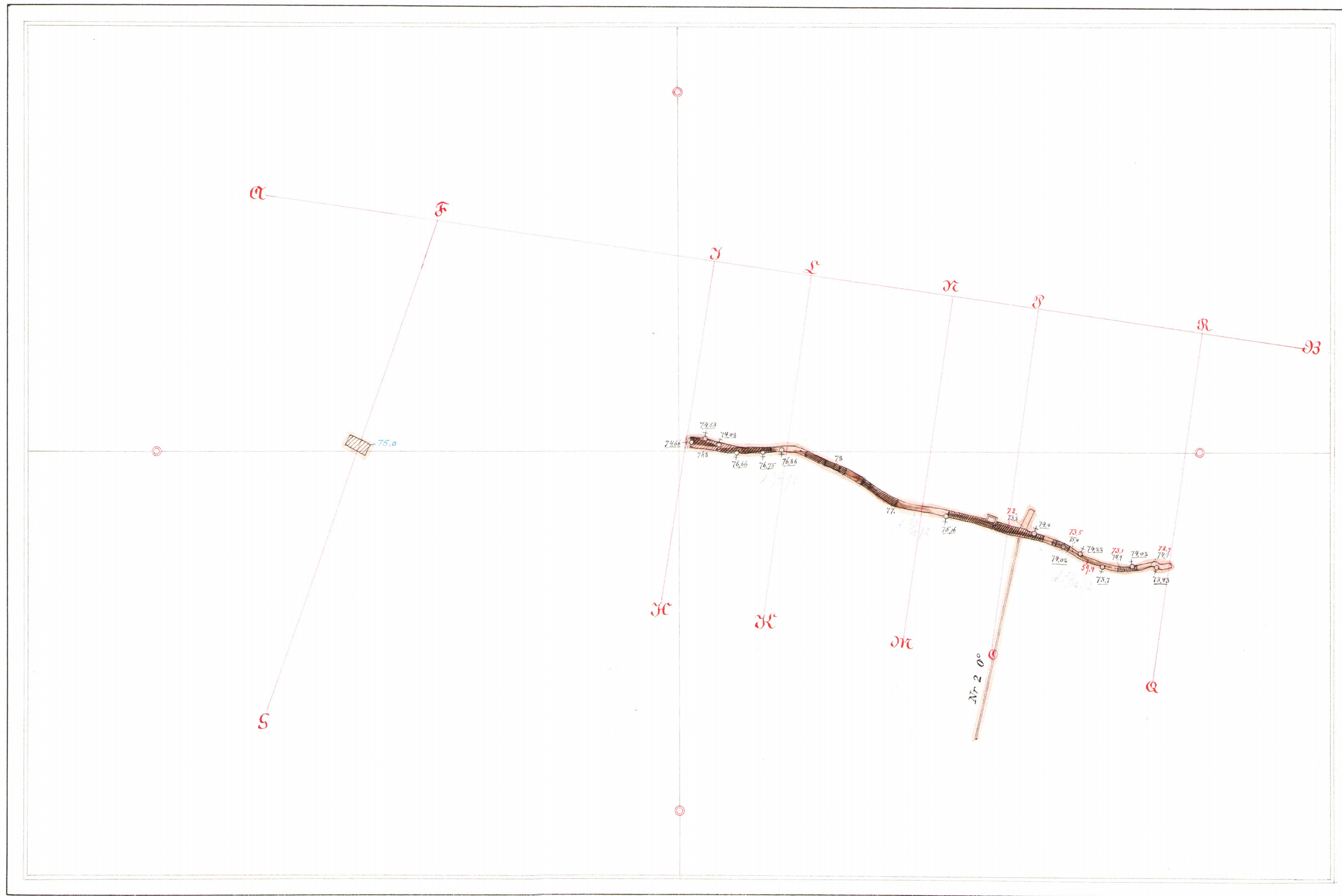

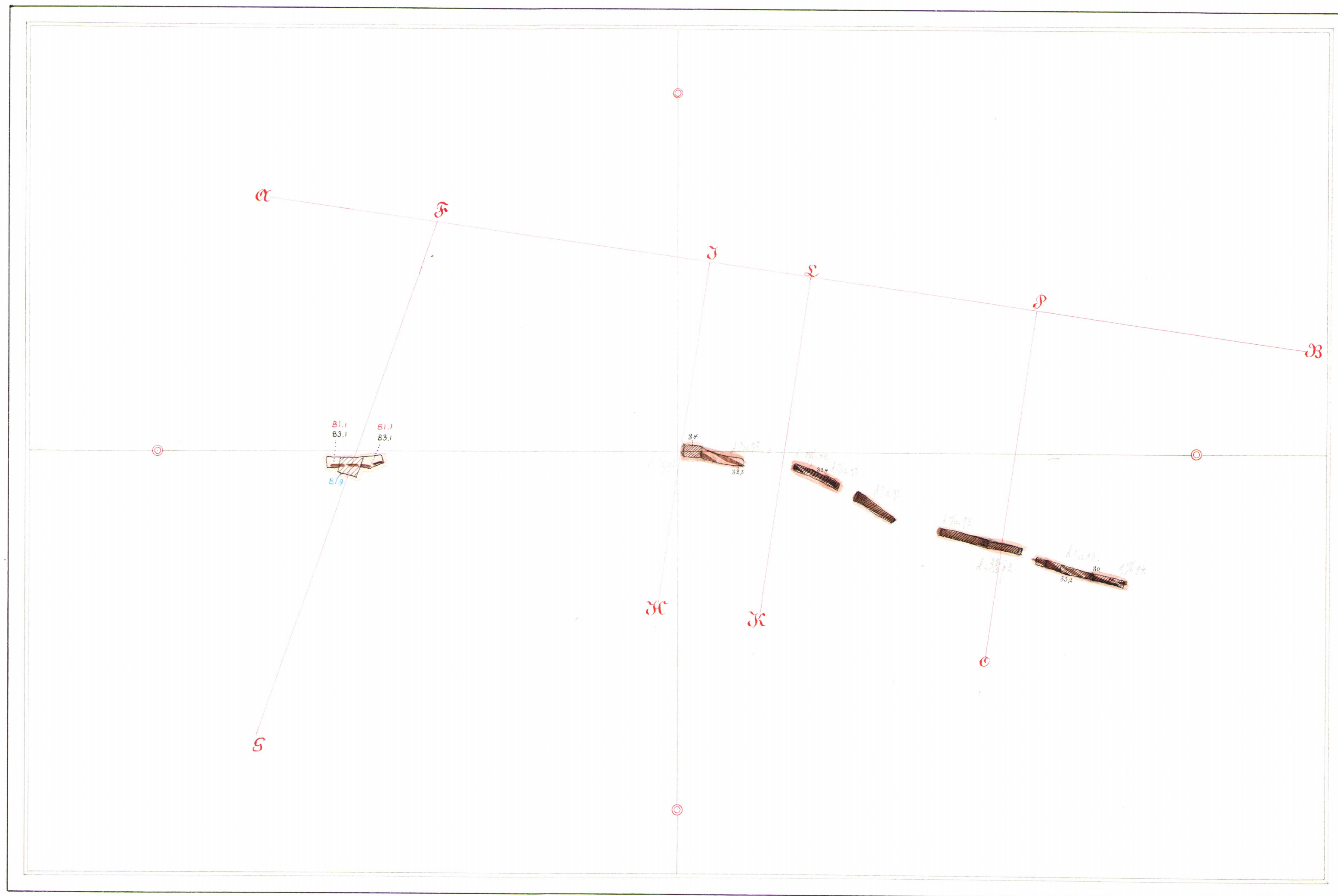

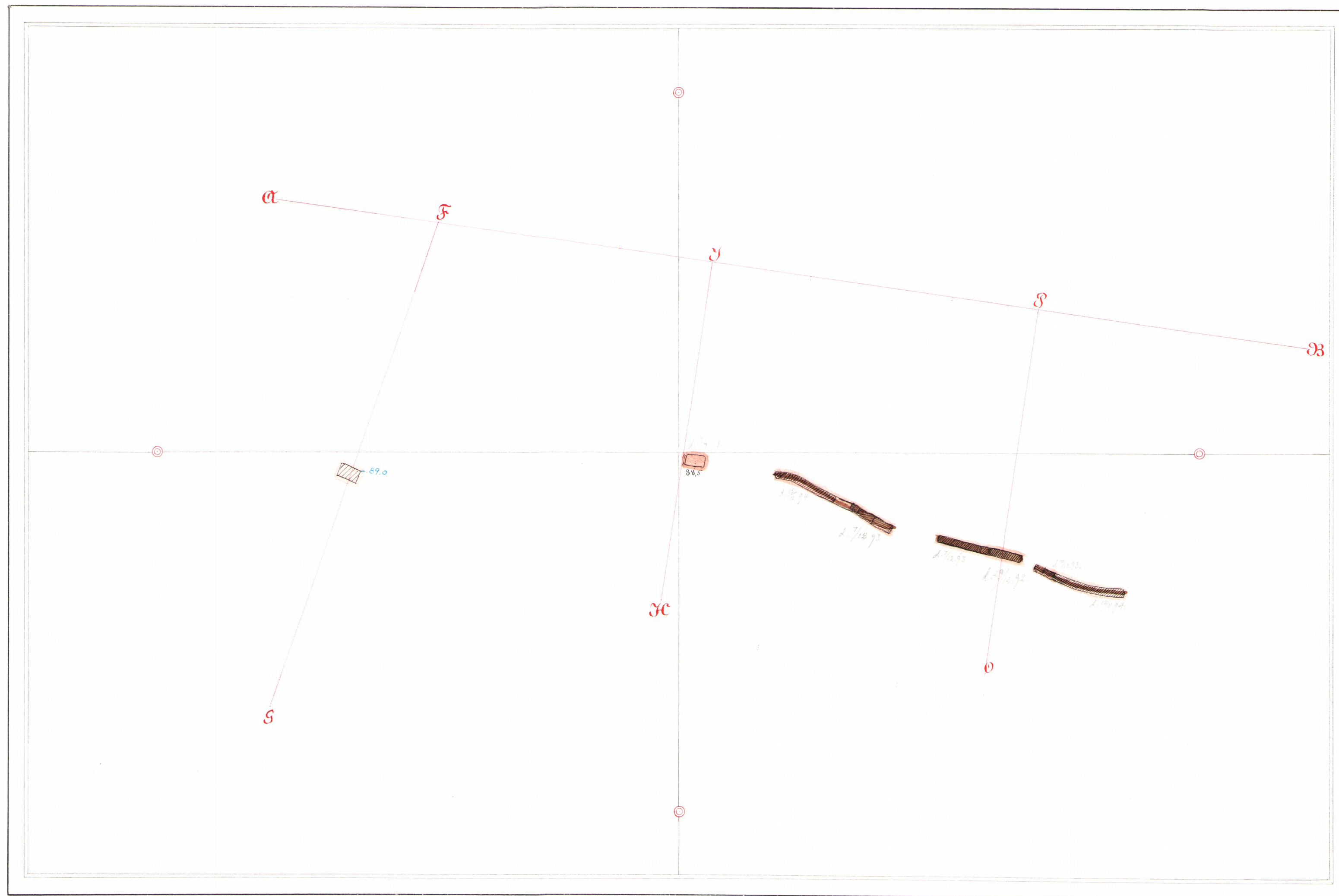

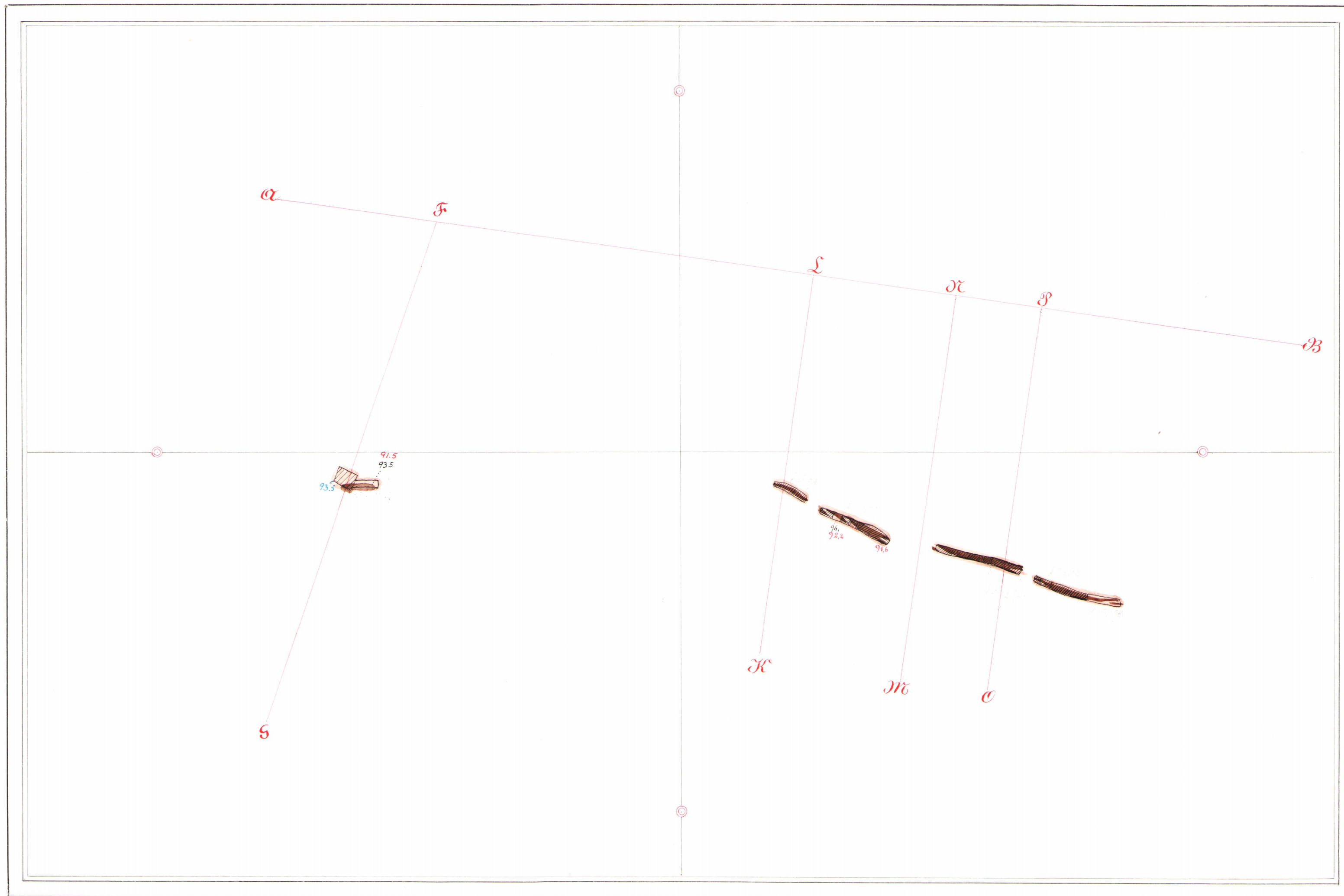

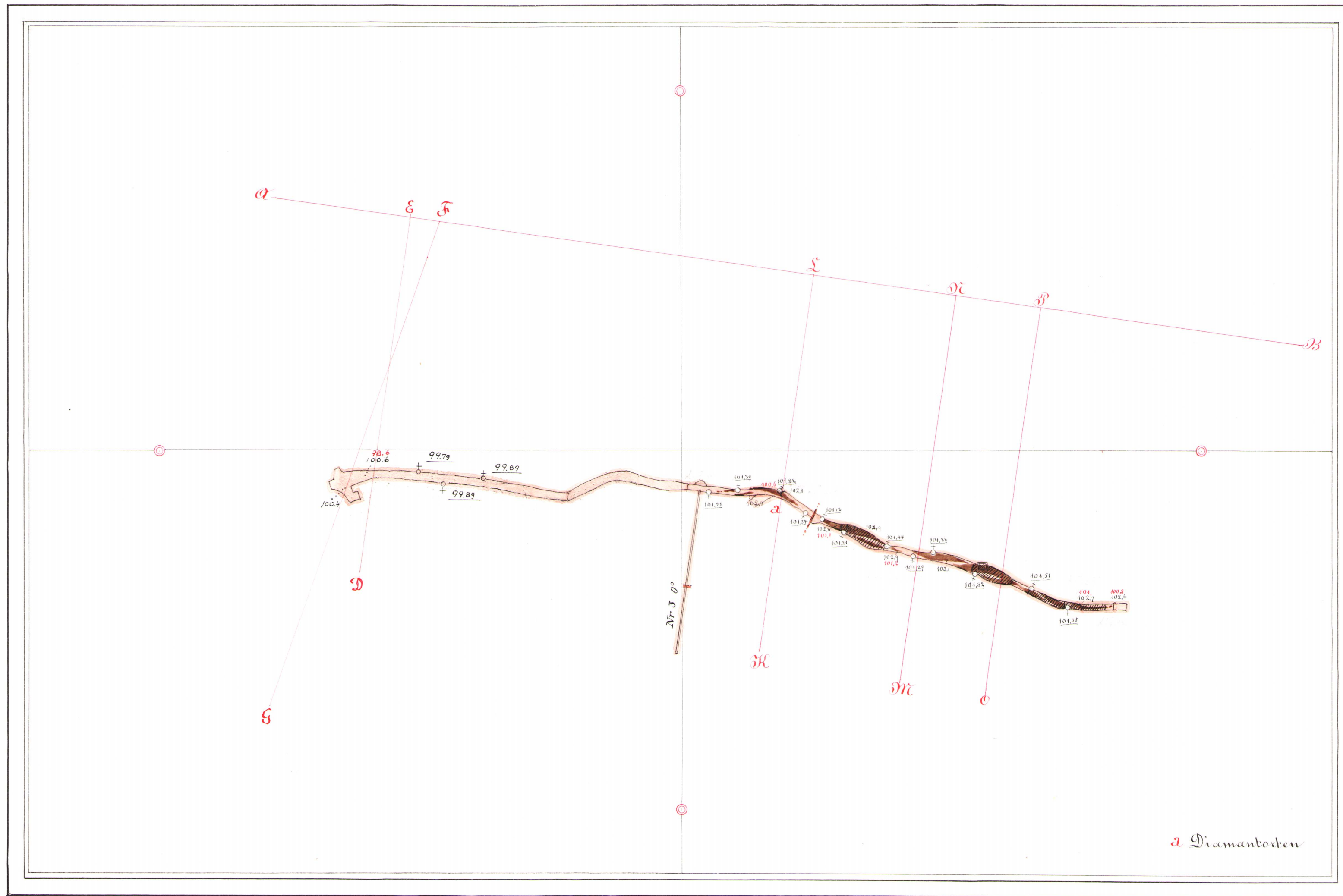

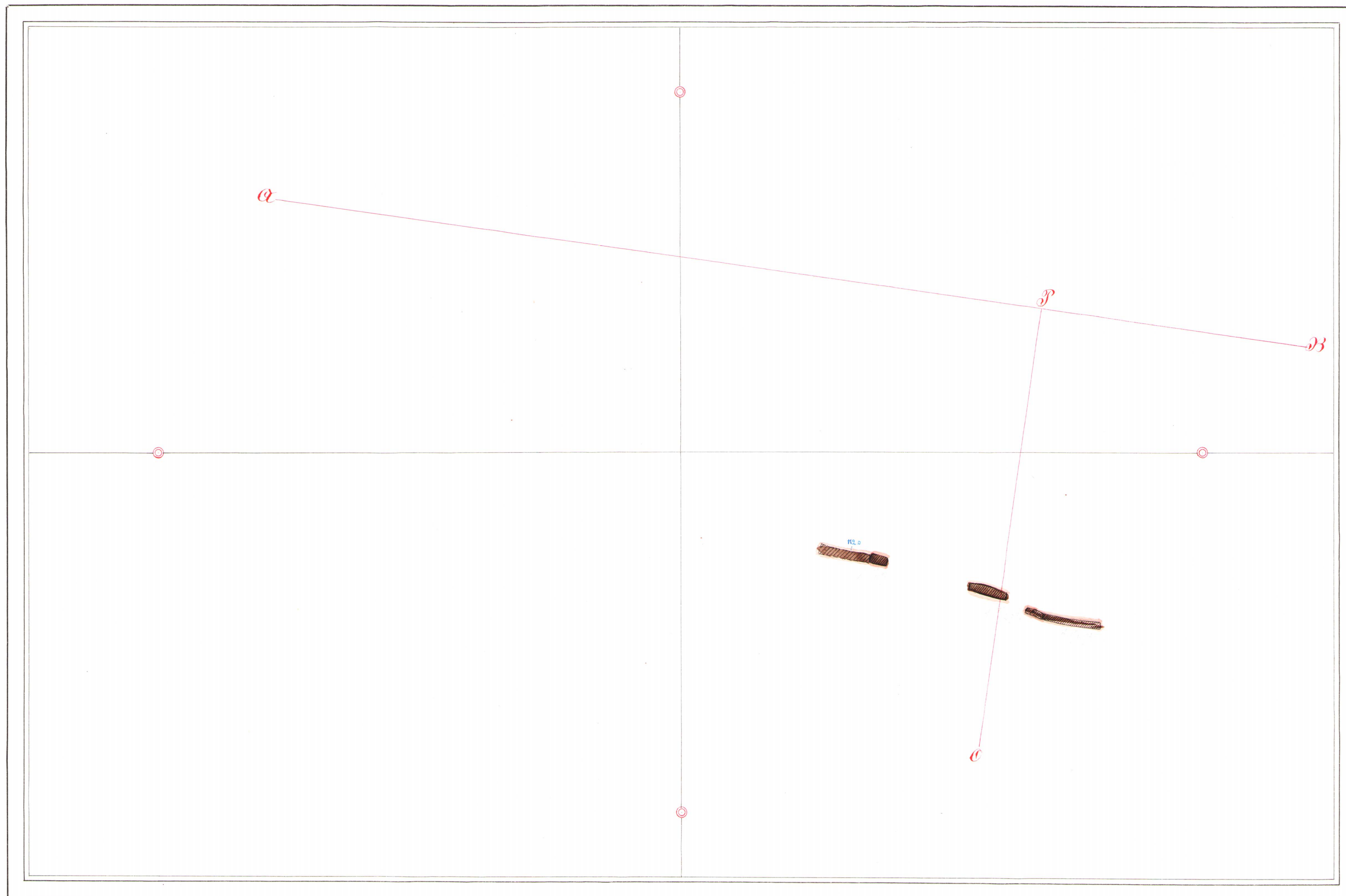

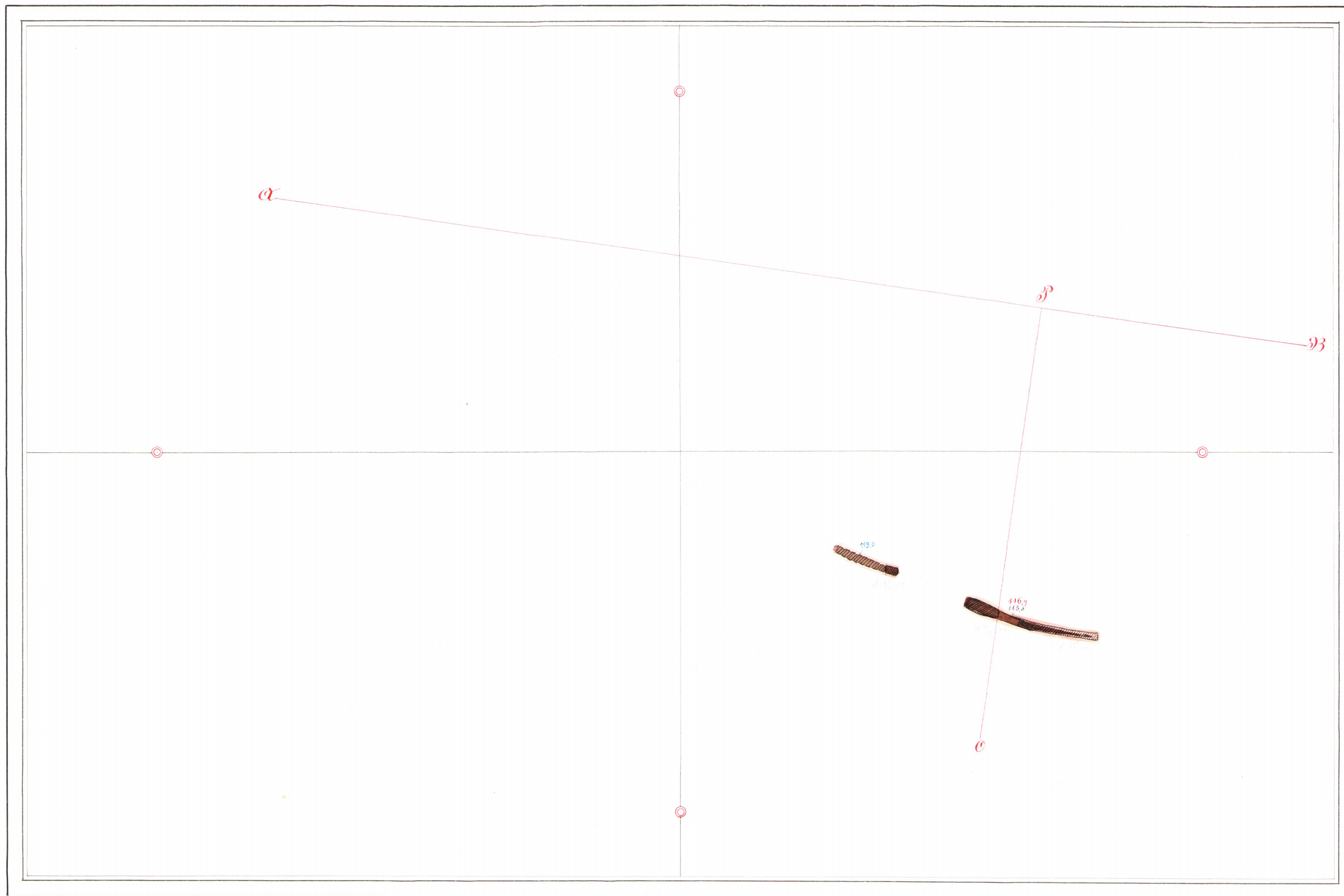

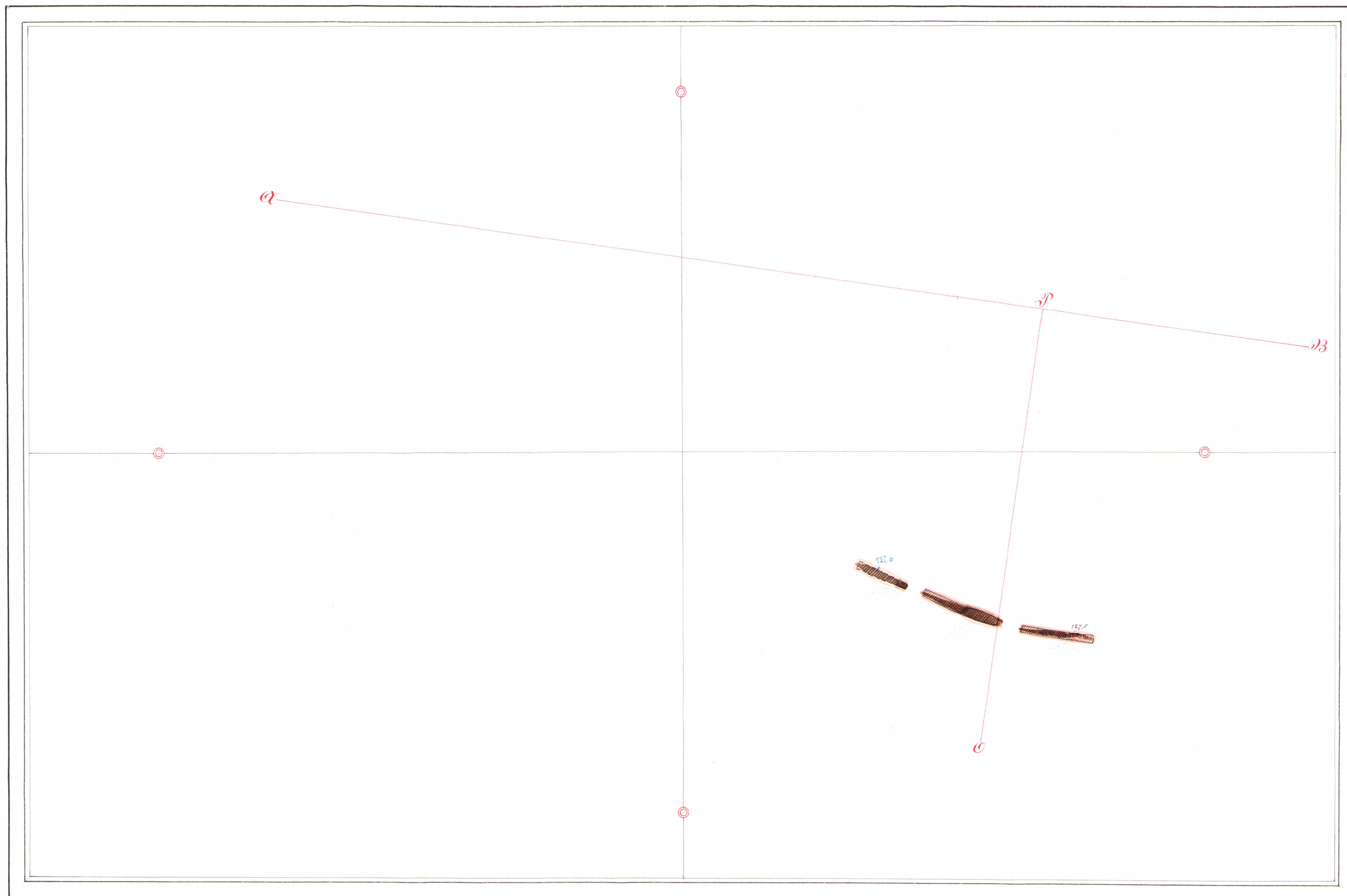

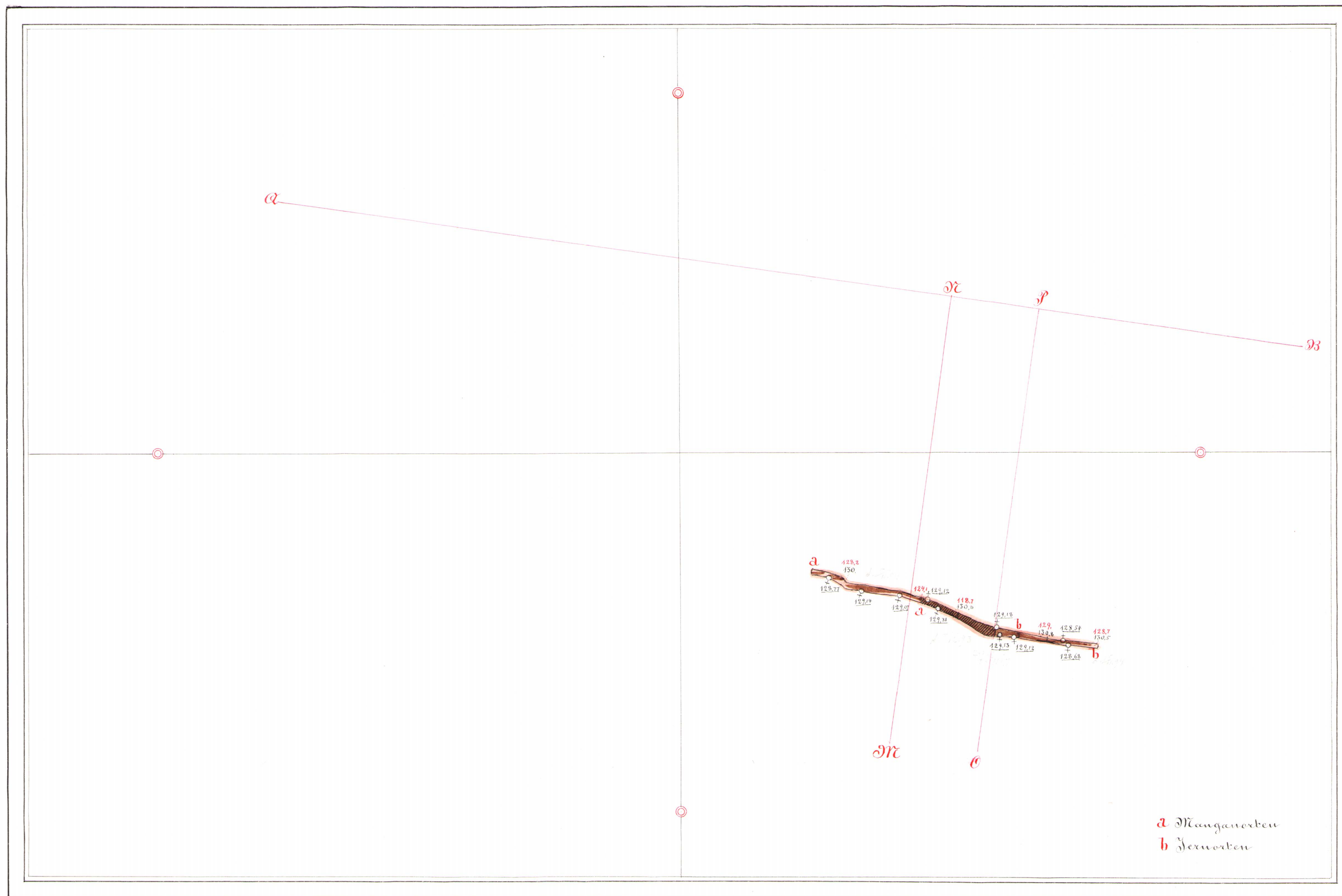

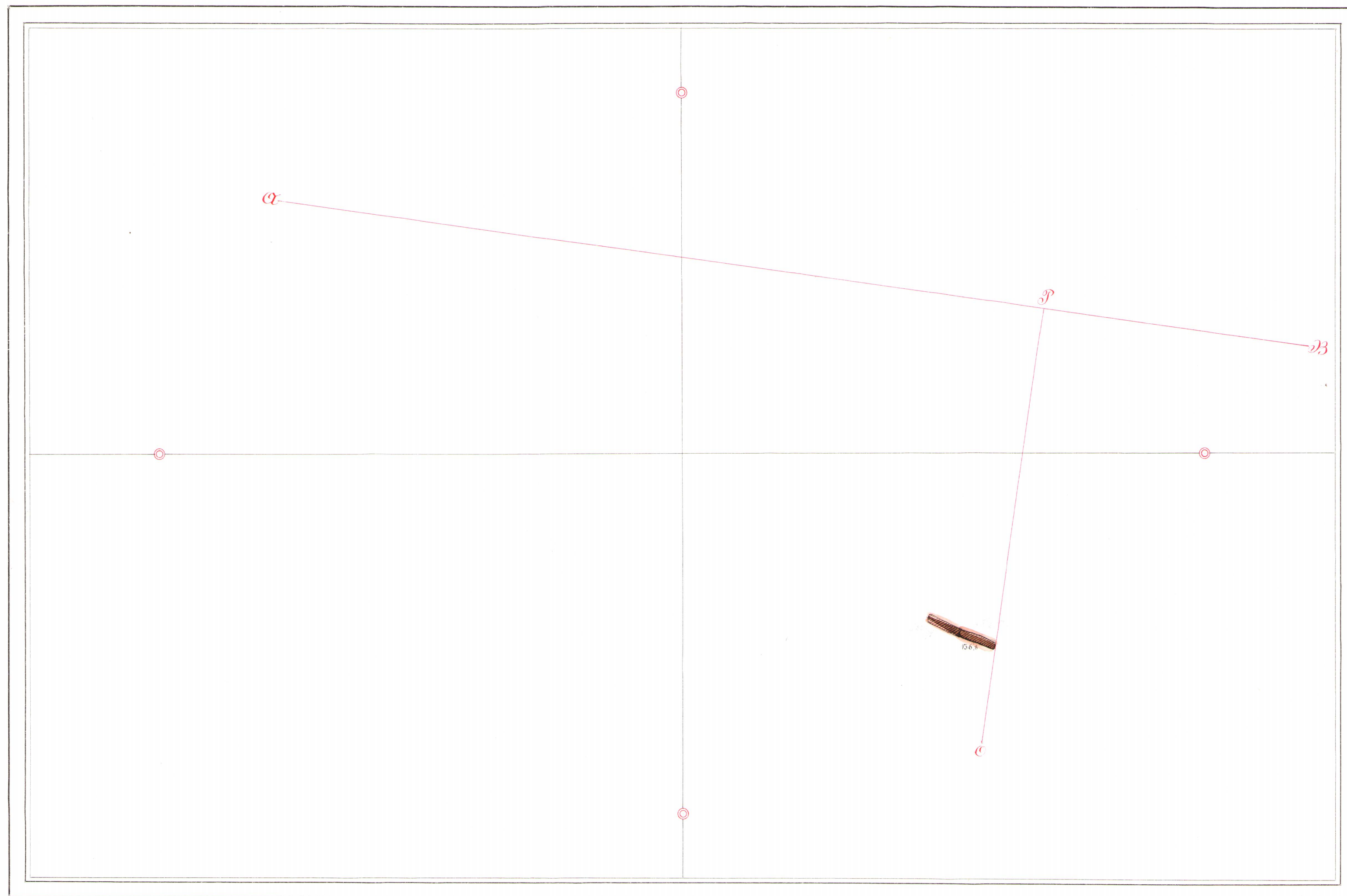

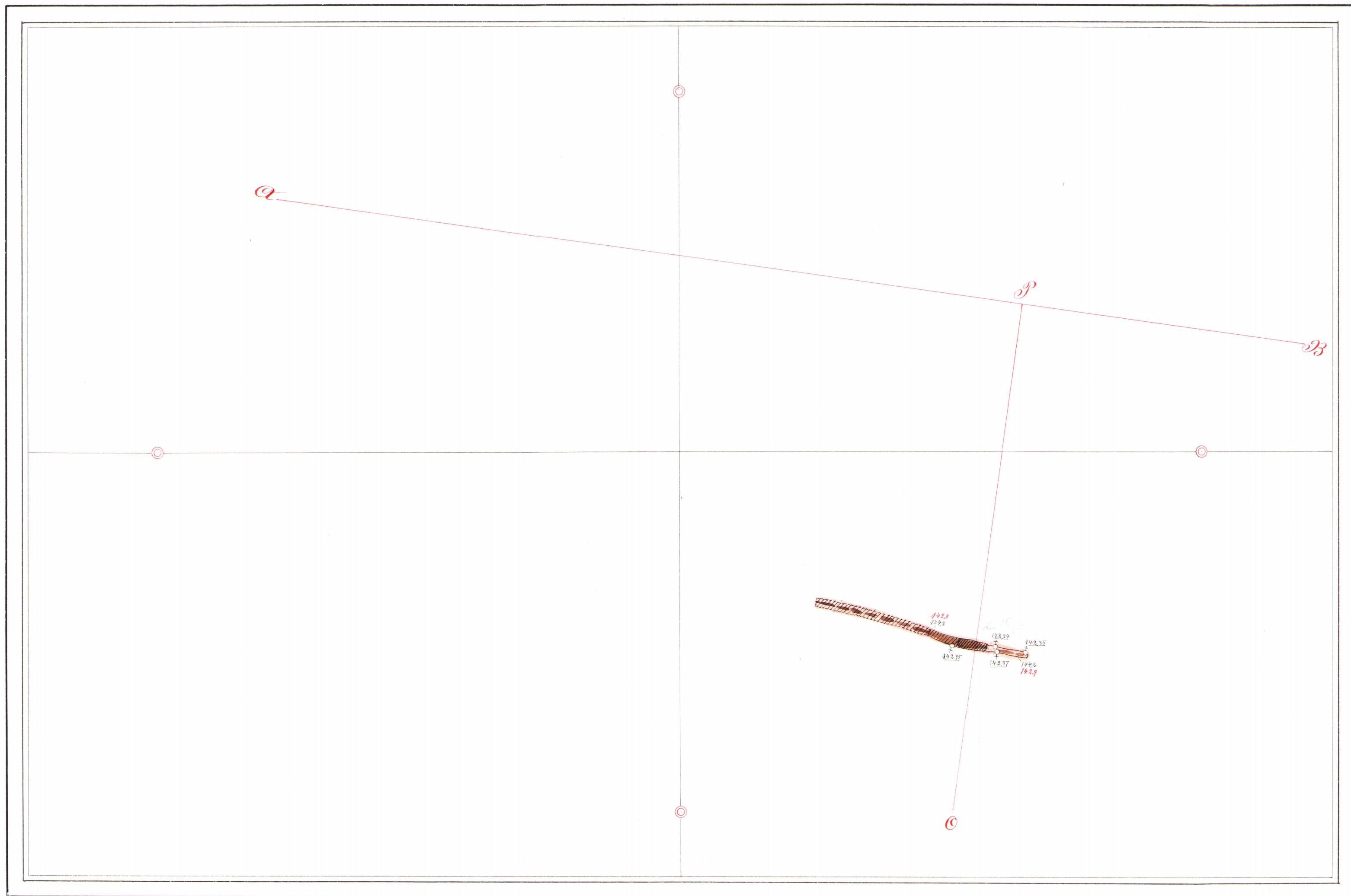

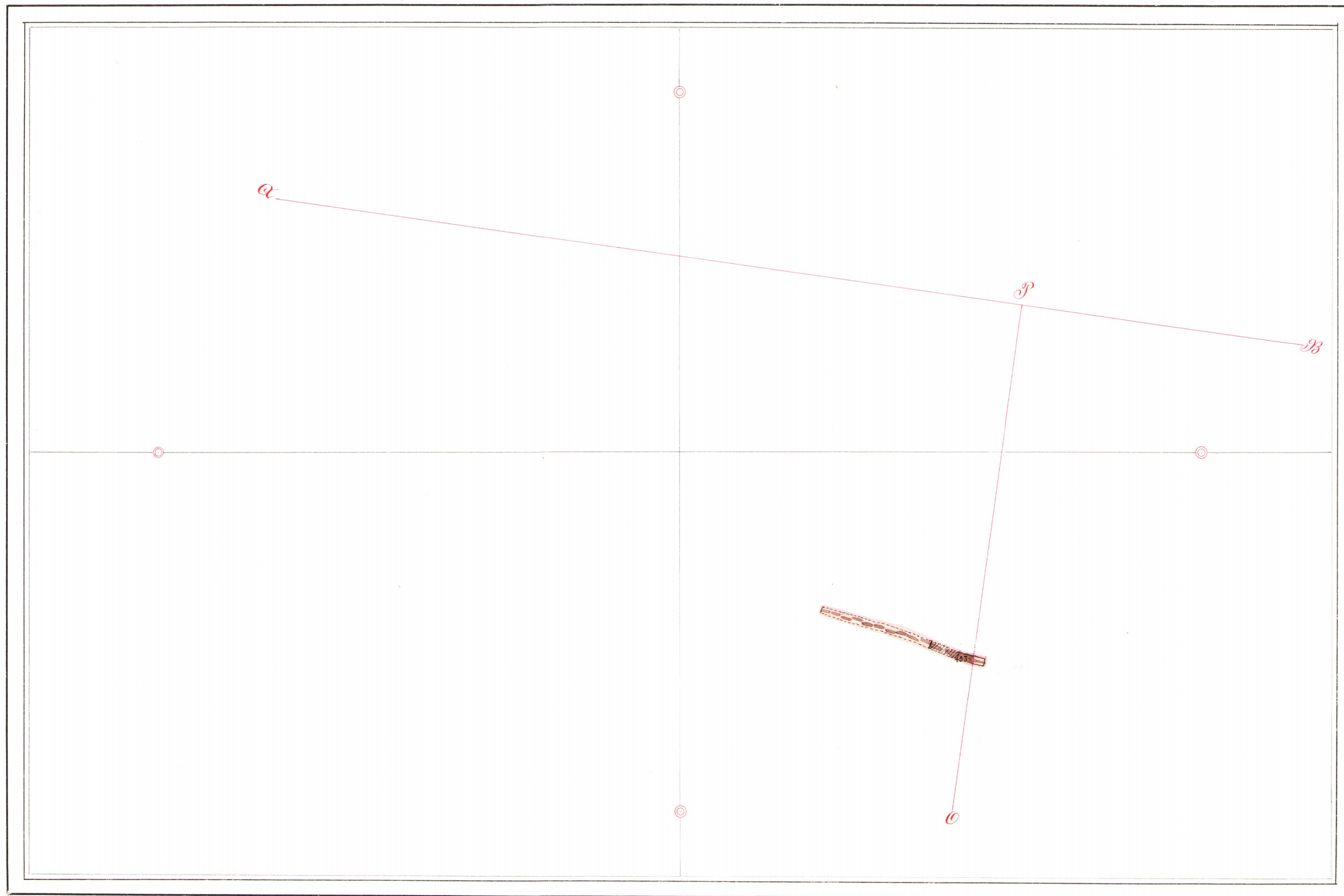

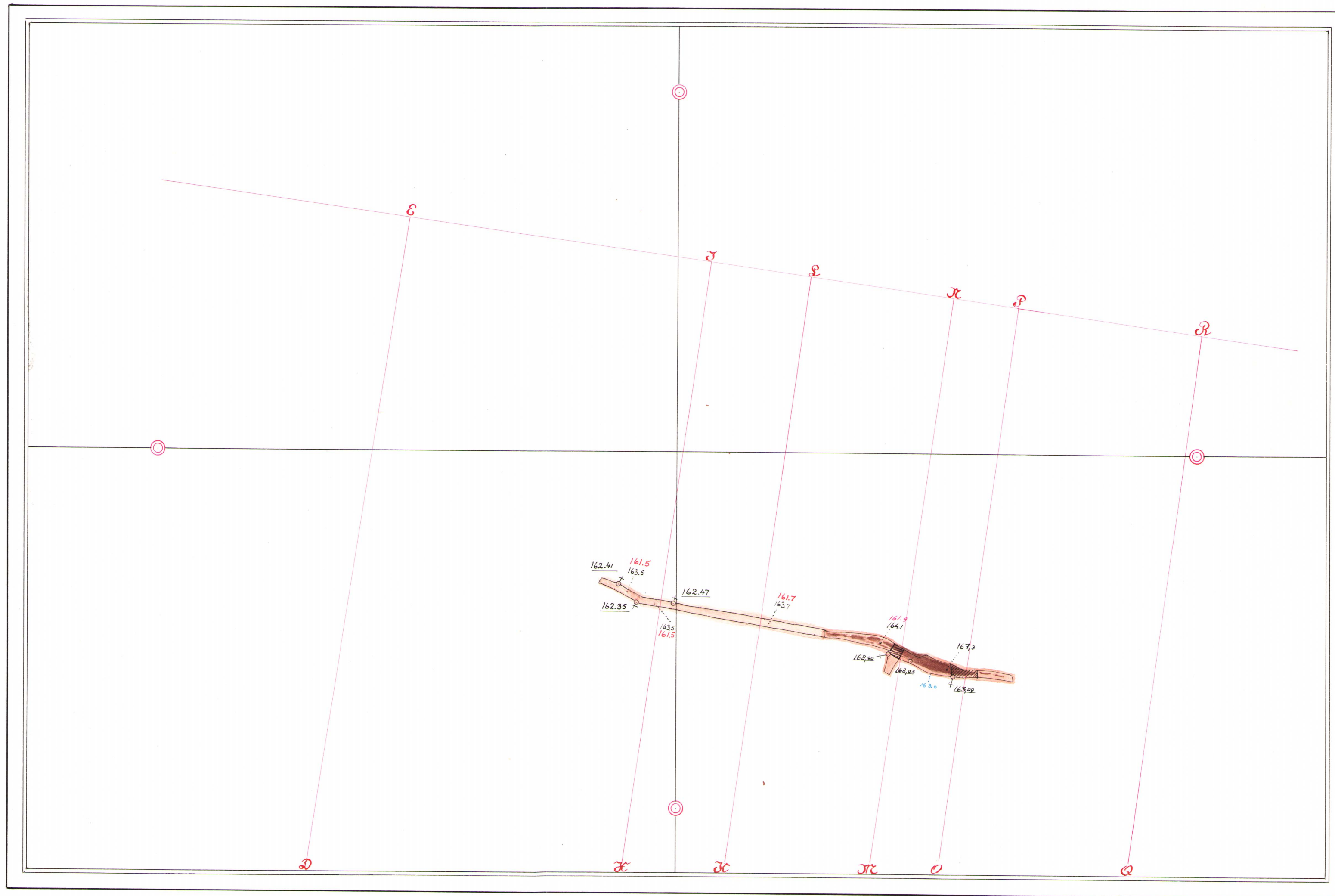

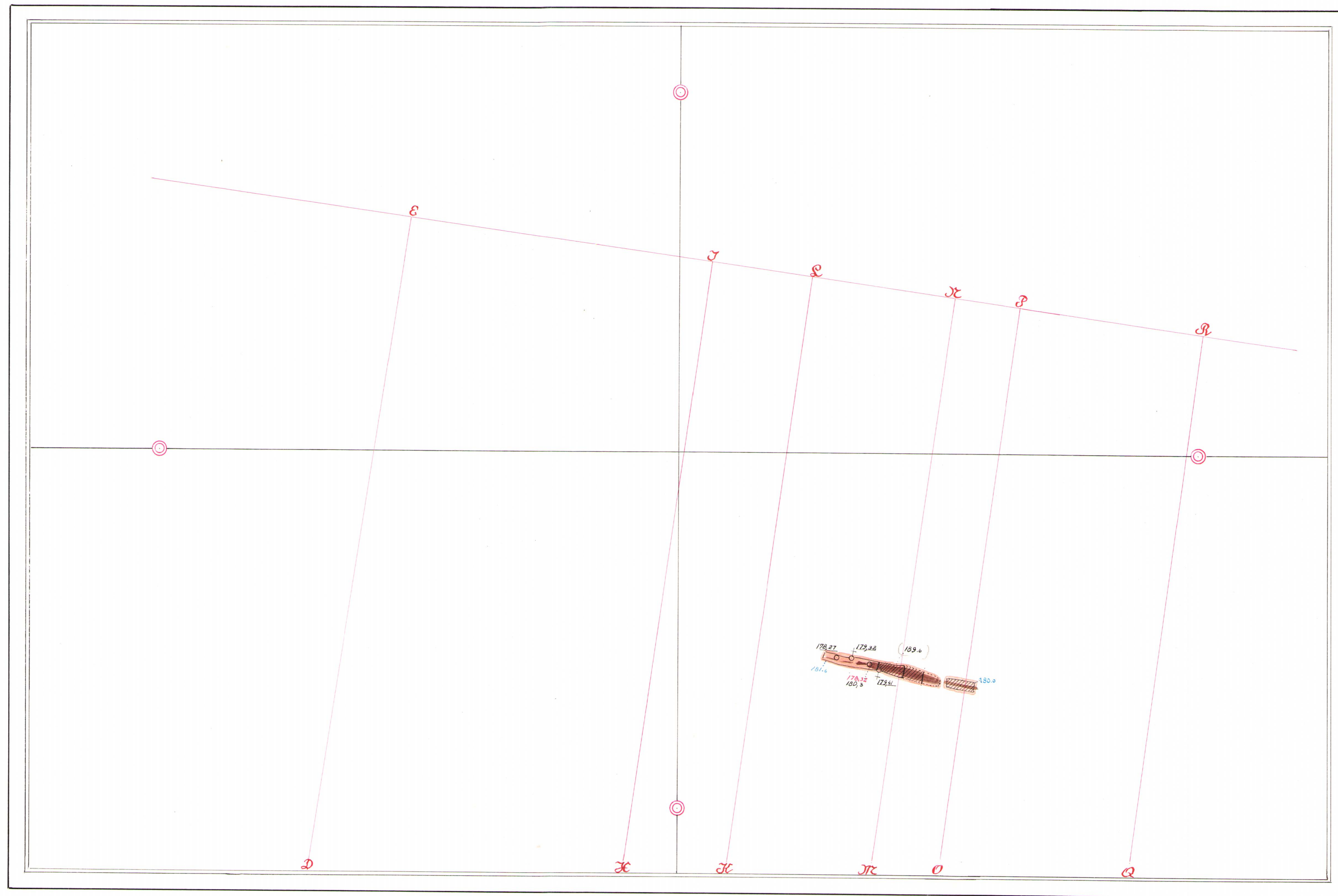

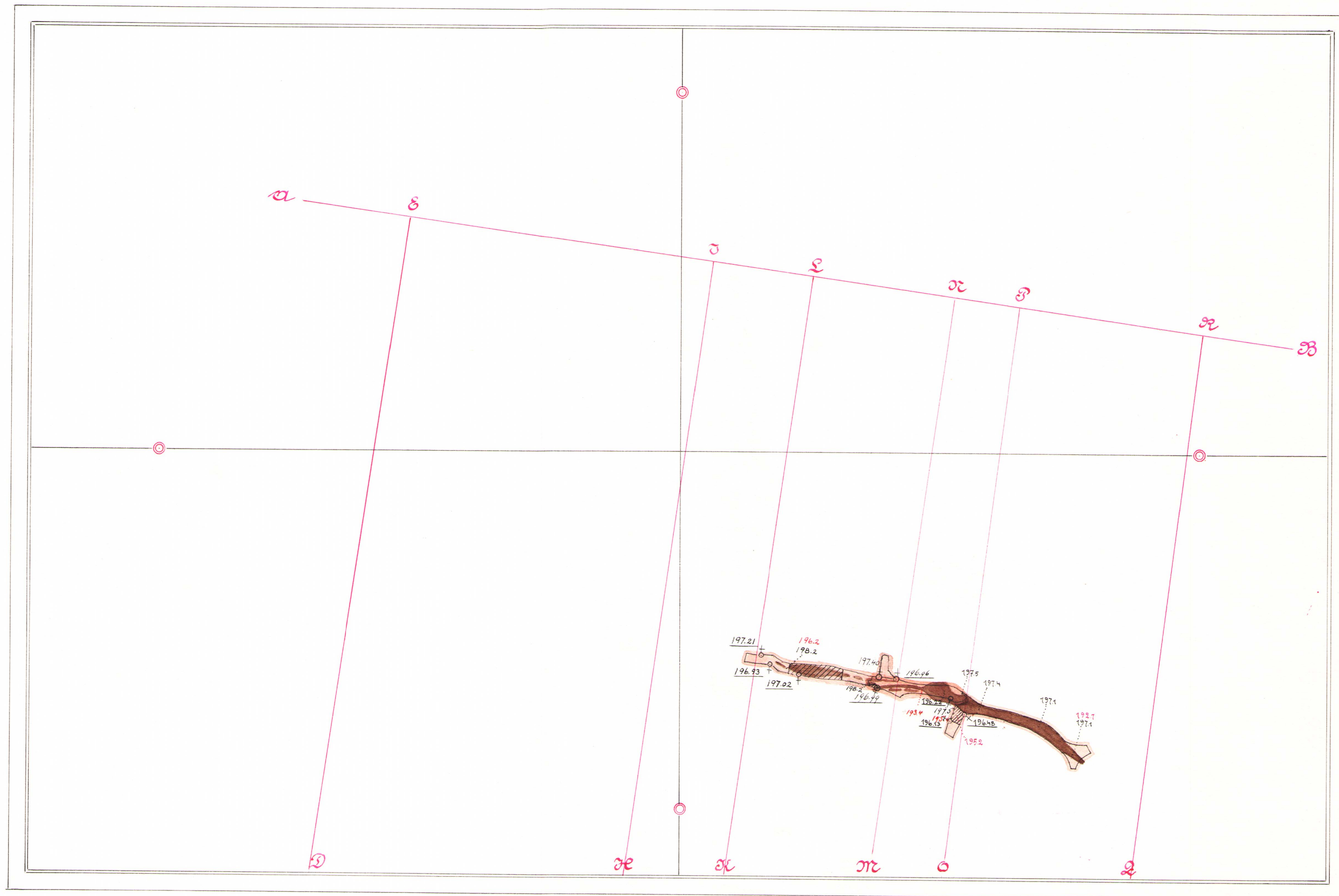

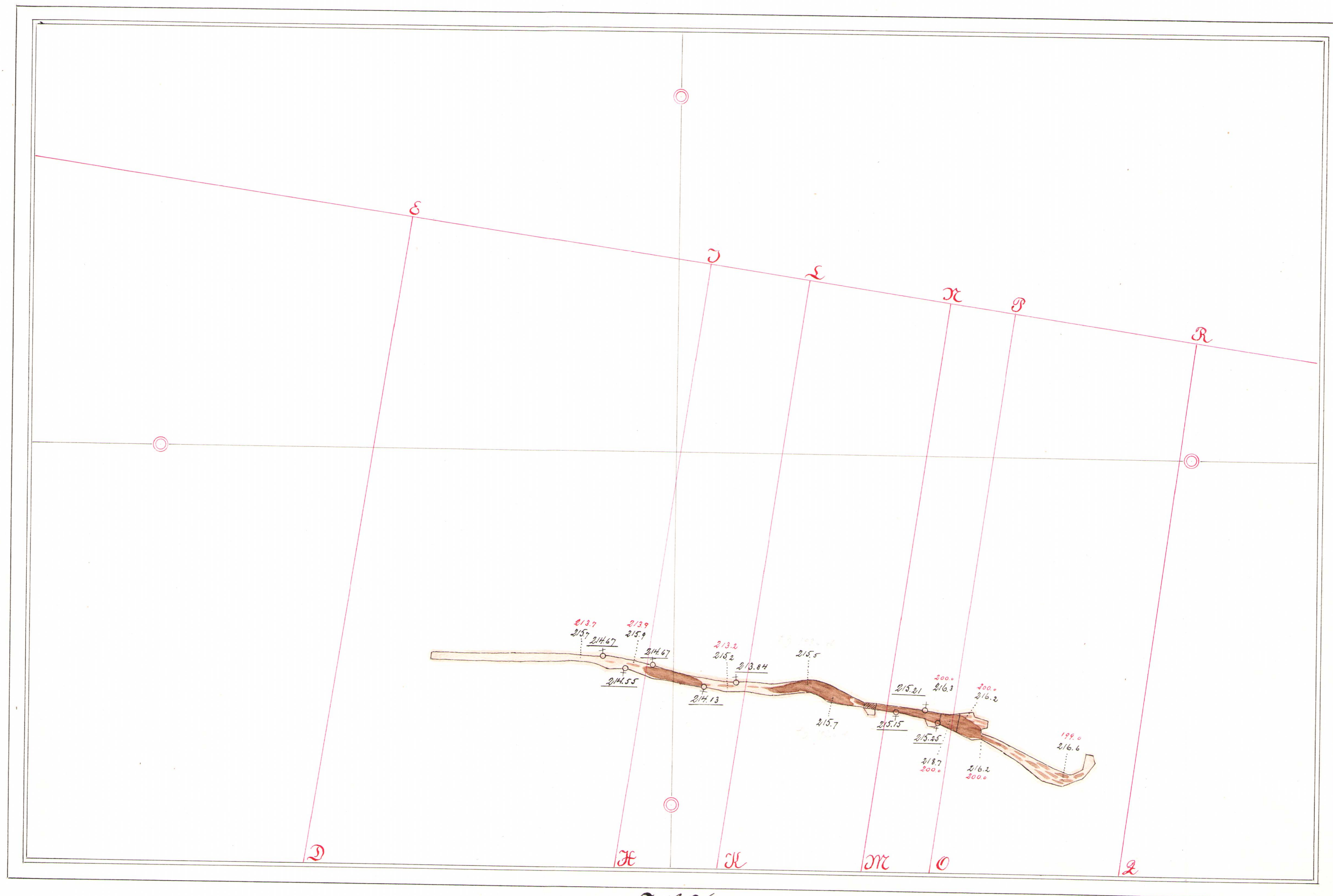

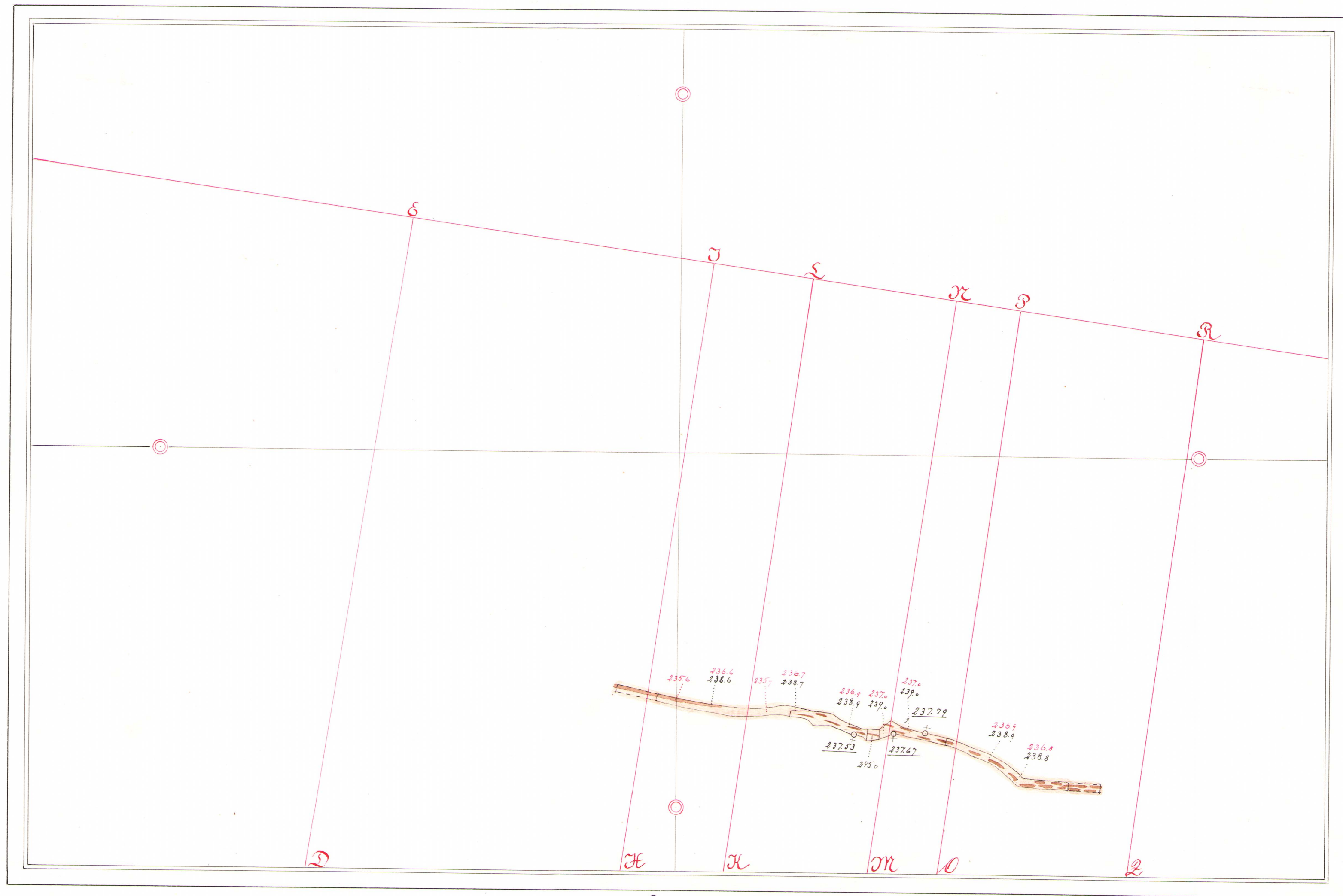

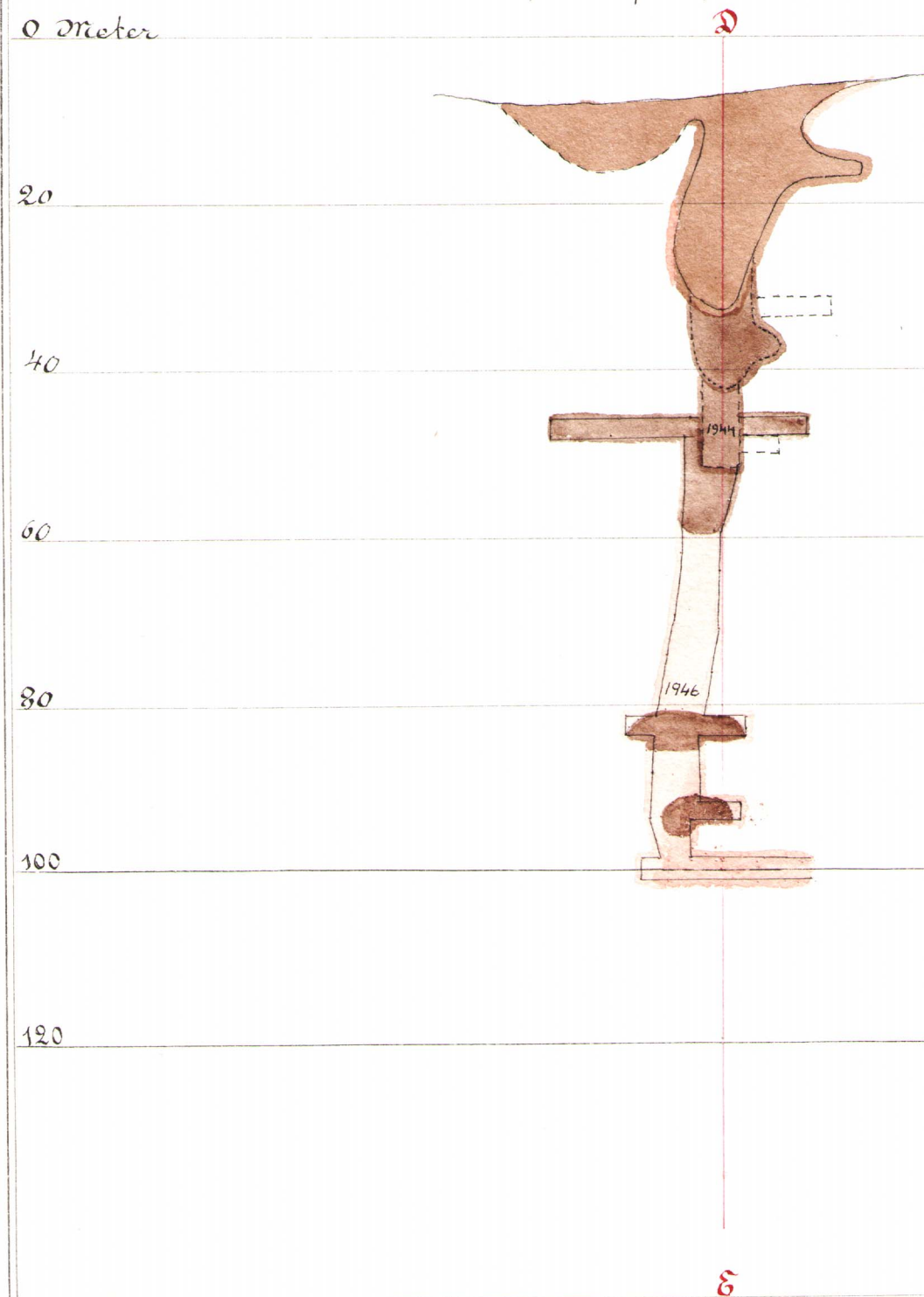

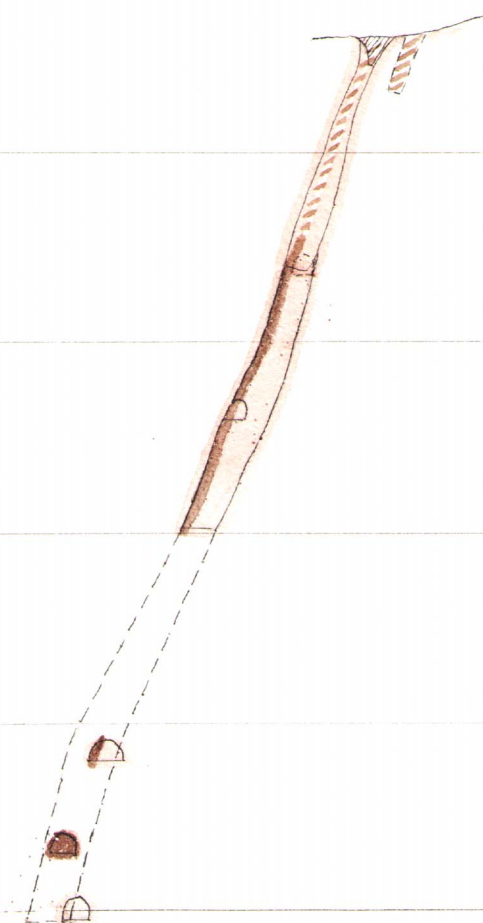

Profiler af Storgruftan.

Längdprofil efter AB.

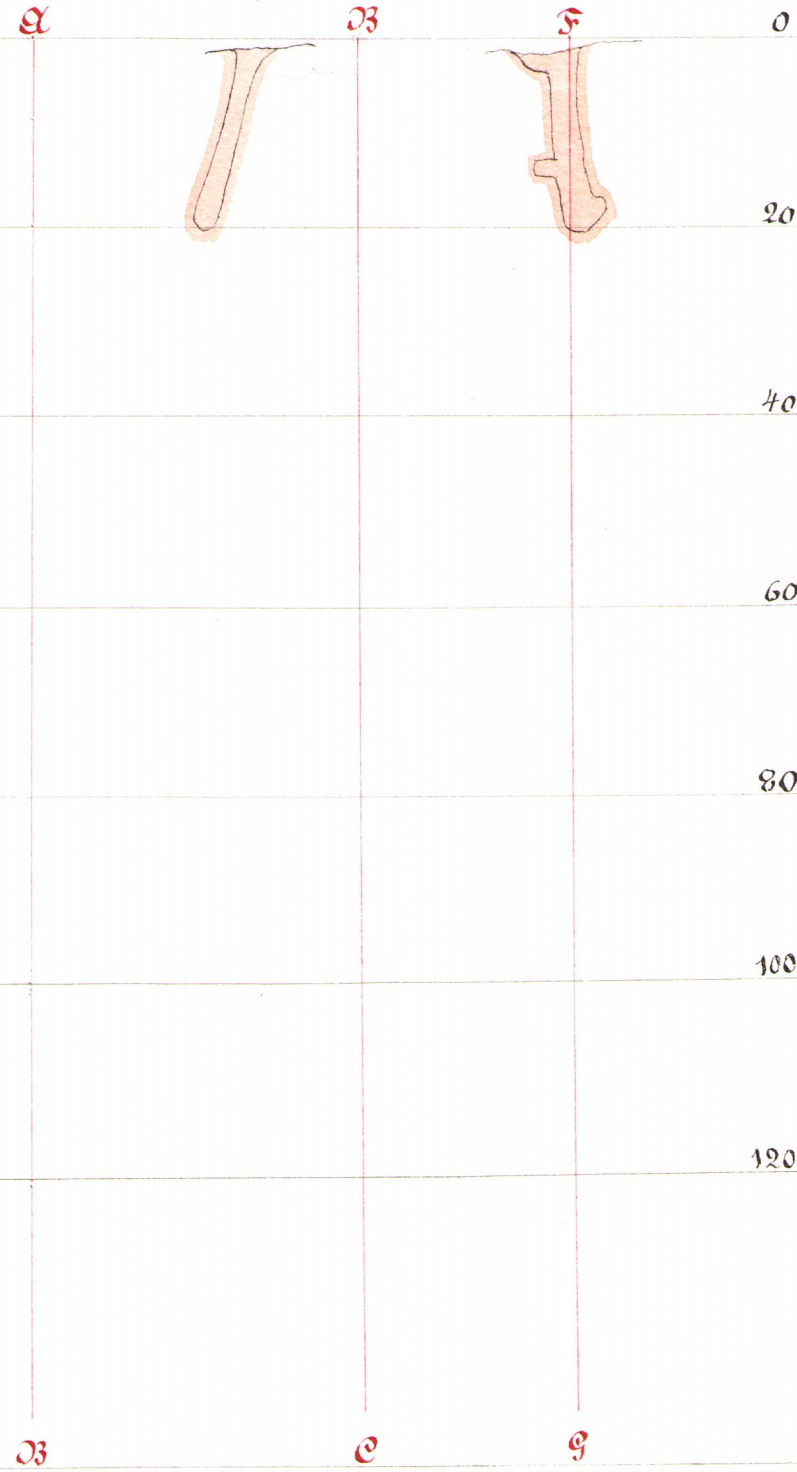

Syärprofil efter DE.

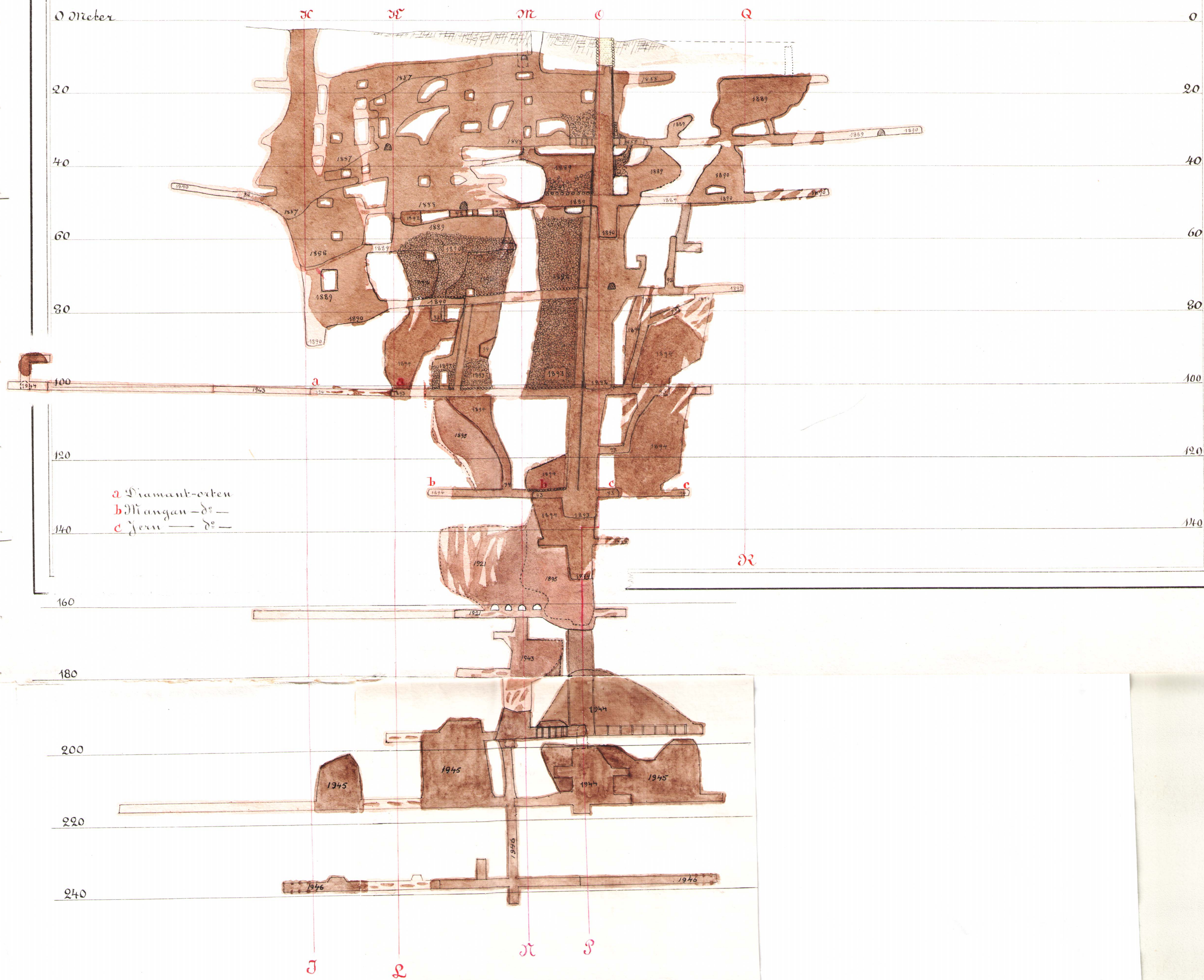

af Försöket.

Syärprofil efter EF. Längdprofil efter BC.

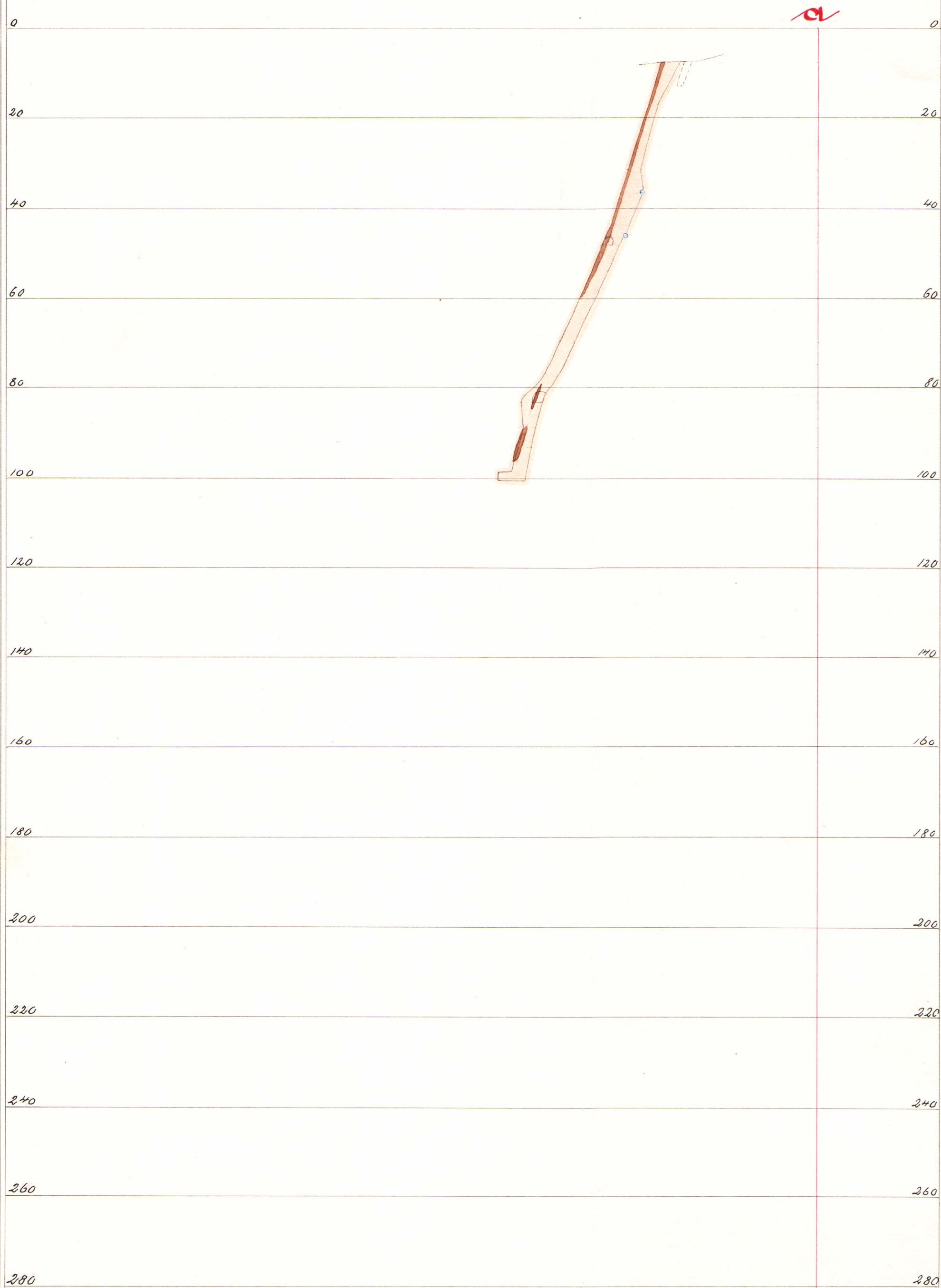

Längdprofil af Vretgrusban efter A.B.

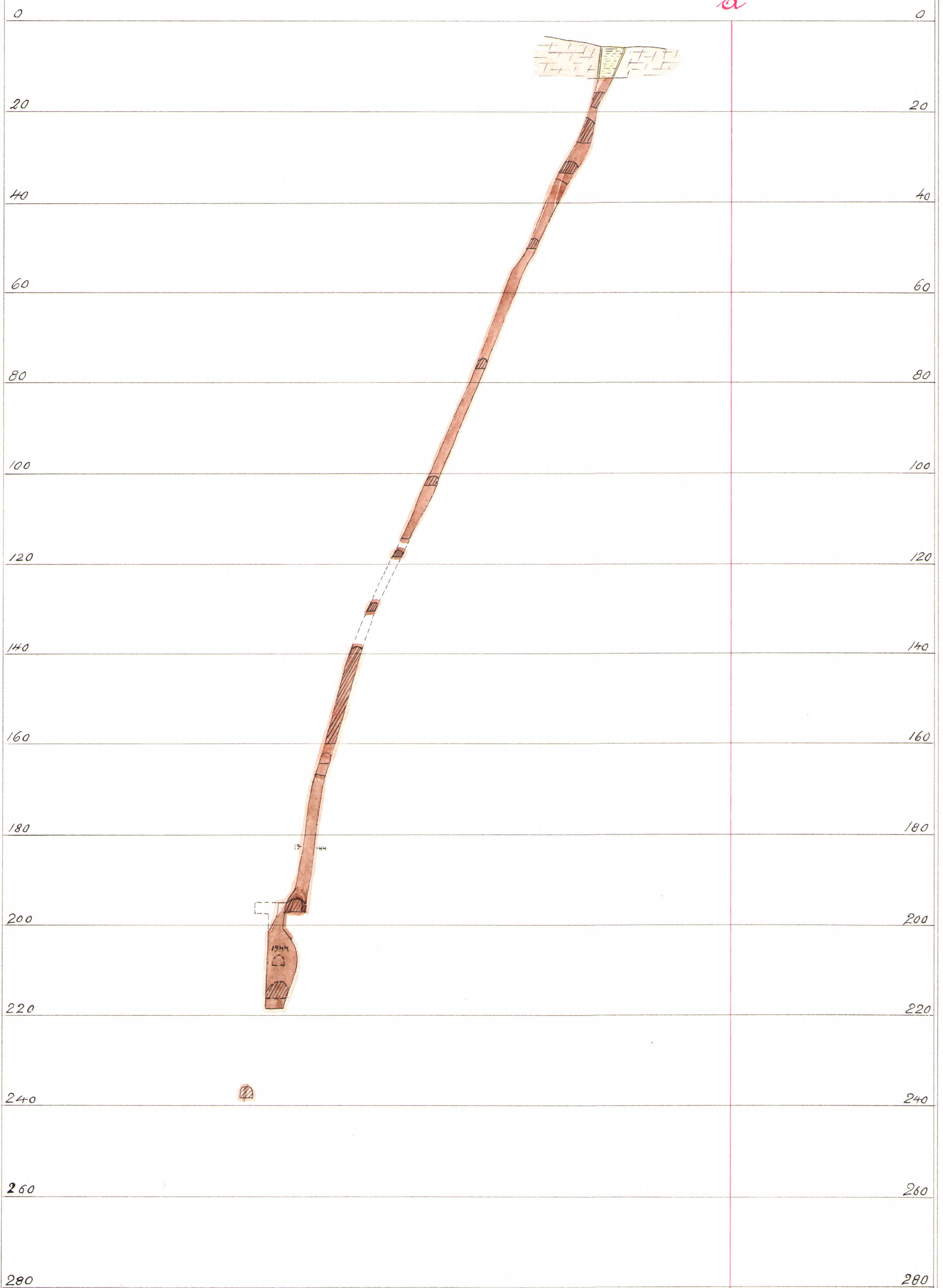

Trärprofil F-G

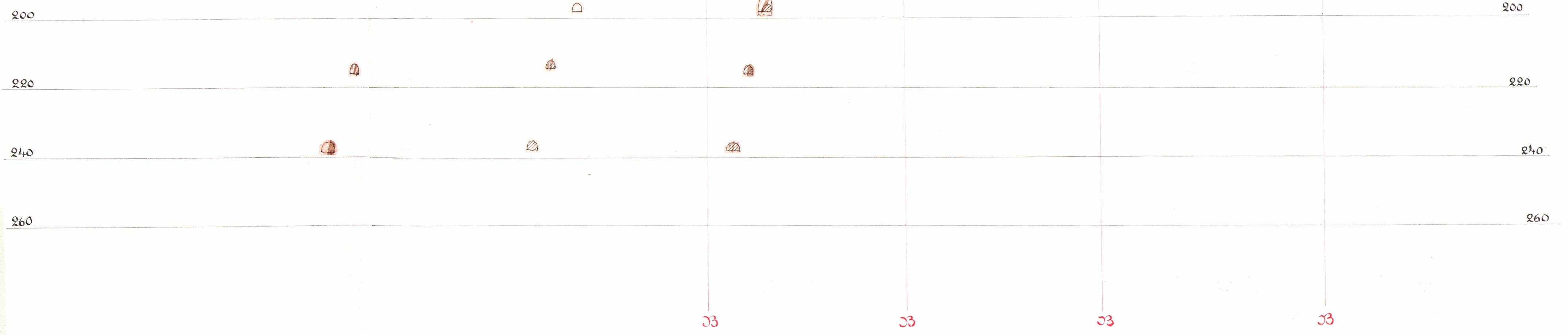
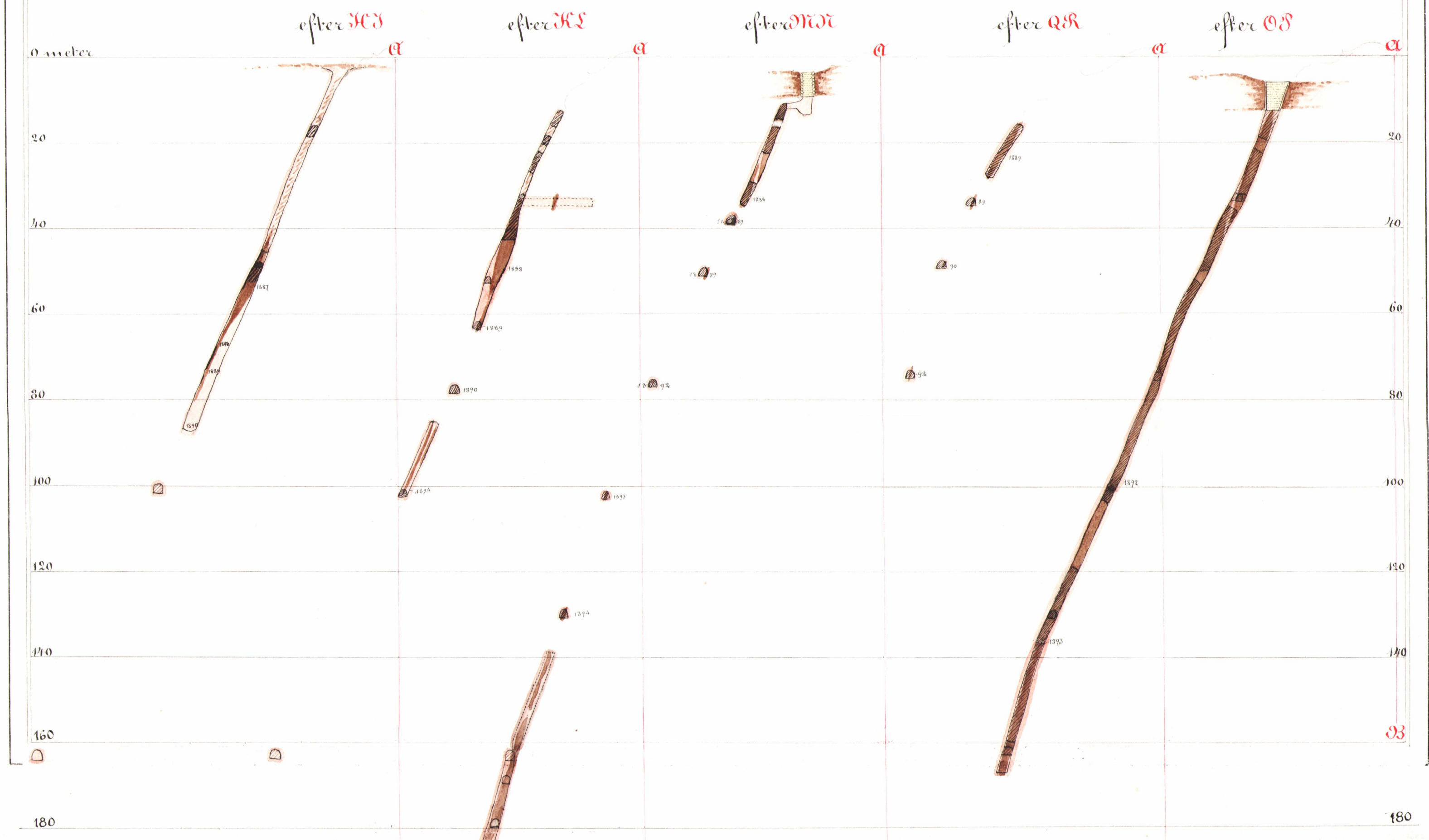
Gravuren

Tvärprofil O-P

Drär-profiler

Böcklets grufvafält

Fjorton kilometer norr om Skarstorp och tre kilometer från Granviks bruk finnes en mängd gamla brunnstengrufvor, hvori arbetet flera gånger upptagits men åter blifvit nedlagt. Orsaken, hvarför de öfvergifits, har i de flesta fall varit svårigheten att hålla dem långa.

M. F. Wern på Granvik, som för närvarande eger dem, upptog i Nov. 1886 Wretgrufvan, som då var 40 m. djup och 12 m. lång. På våren 1887 bebyggte man afsänka botten i en gammal, ett par meter djup skärpning, belägen 100 m. norr om Wretgrufvan.

Arbetet fortsettes, tills man kommit ned 20 m; men, då ingen vännvärd maln anträffades, öfvergafs det s. k. Försöket. I Aug 1887 länspumpades Storgrufvan. Botten afsänktes 10 m; men malmen var icke någon gång brytvärd, hvarför arbetet fick afstanna. För närvarande bearbetas således endast Wretgrufvan.

Omgifvande berarten är en protoginengneis, som stundom är tydligt massformig, stundom yttast tunnslipning, till glimmerskipper. Sannolikt har det från början varit granit, som genom tryck blifvit slipning.

Bergarten är rik på ljusröd, delvis karoliniserad, fältspat, som är utbildad i ända till tunnslipiga strökor, och som ligga inbäddade i en klotisk massa, bestående af mer eller mindre omvandlad glimmer.

Omkring 60 m. öster om Försöket ligga flera
linsar af en mörk pinkornig diabas, ganska rik
på apatit och magnetit. Linsearna äro troligen
rester af någon söndersliten (bronzit-)diabasgång.

Hvad malmens uppkomst beträffar, så
har antagligen vid glimmerns kloritisering
dess manganhalt blivit utlöst, samladt sig i
sprickorna och bildat malmen.

De största malmgångarne gå nära nog i
norr och söder, samt stupa åt öster 70° .

Den greisen är tydligt skiffrig, afviker dess stryk-
ningsriktning omkr. 30° från malmens. Den stryker
alltså i NNW-SSE samt står nära nog lodrätt.

Derigenom får grufvan ett slags fallande i fält
åt söder.

Gångarne eller "skölarne" variera mycket i mäktighet.
Den mäktigaste rena malmen, som hittills anträffats,
var 1,8 m. Då gängen är smal, är den vanligen
nästan helt och hållet utfylld med malmen, utom då
den går genom glimmerskiffer, ty då är den ofyndig.

Malmen består af Mangarut, som delvis är
omvandlad till brunsten (pyrolusit).

Manganhalten har äfven i större partier uppgått till
öfver 58%. Malmen är mycket ren från fosfor (0,005%)

samt har låg järn- och kiselhalt. I Försöket

anträffades manganspat, som var alldeles fri från järn
analys derpå gaf:

Manganoxidul	—	50,00 %
Kalk	—	9,76 %
Glödningoförlust (CO_2)	—	39,87 %

Såsom gångmineral förekomma: Fluorspat, Kalkspat
Fluorspat samt mera sällsynt Vanadinut.

Granviks bruk den 17 Mars 1888
L. E. Th. Dahlblom

Bergsingeniör.